

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal v neveřejném zasedání konaném dne 10. května 2024 odvolání **státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Břeclavi**, odvolání **obžalovaného Mgr. Karla K., Ph. D.**, narozeného xxx, a odvolání **poškozené X. Y.**, narozené xxx, proti rozsudku Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 21. 12. 2023, č. j. 81 T 89/2022 – 2290, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odstavec 1, písmeno b), písmeno c), písmeno e), písmeno f) trestního řádu se z podnětu odvolání státního zástupce, obžalovaného Mgr. Karla K., Ph.D. a poškozené X. Y. napadený rozsudek v **celém rozsahu zrušuje**.

II. Podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se věc **vrací** soudu I. stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 21. 12. 2023, č. j. 81 T 89/2022 – 2290, byl obžalovaný Mgr. Karel K., Ph.D. uznán vinným v bodě 1. přečinem sexuálního nátlaku podle § 186 odstavec 2, odstavec 3, písmeno a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku a přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odstavec 1, písmeno a), odstavec 3, písmeno a) trestního zákoníku, v bodě 2. přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1, písmeno a) trestního zákoníku a v bodě 3. přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odstavec 1 trestního zákoníku, za což byl podle § 186 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Podle § 70 odstavec 2, písmeno a) trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to notebooku DELL Latitude 3550, šedo černé barvy, včetně nabíječky; paměťové micro SD zn. Kingston 16GB, č. NO 465-002 A00F; mobilního telefonu zn. XIAOMI REDMI NOTE 4; IMEI 1: xxx, xxx; stolního počítače černé barvy s jednou mechanikou DVD RW s prázdným otvorem pro pozici disketové mechaniky 3,5, skříň Eurocasa č. ML5410, sériové číslo 5113039291, a externího HDD zn. Verbatim, vč. kabelu, s/n: 532086183502838, 1,75 TB. V rámci adhezního řízení byla podle § 229 odstavec 1 trestního řádu poškozená X. Y. odkázána se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti rozsudku soudu I. stupně podali státní zástupce (č.l. 2344 spisového materiálu), obžalovaný Mgr. Karel K., Ph.D., prostřednictvím svého obhájce Mgr. Tomáše Morýska (č.l. 2336, 2357 – 2359, 2363 - 2402 spisového materiálu) a poškozená X. Y. prostřednictvím svého zmocněnce Mgr. Jana Kroumana (č.l. 2341, 2349 – 2353 spisového materiálu) v zákonné lhůtě odvolání.

3. Státní zástupce své odvolání zaměřil toliko do výroku o trestu, a to v neprospěch obžalovaného Mgr. Karla K., Ph.D. V písemném odůvodnění opravného prostředku státní zástupce namítal, že skutečnost, že se obžalovaný dopustil více trestných činů, nenašla ve výroku o trestu adekvátní odraz. Uložený trest odnětí svobody s jeho podmíněným odkladem se jeví za situace, kdy byl obžalovaný uznán vinným celkem třemi skutky, kterými naplnil skutkovou podstatu celkem čtyř trestných činů, které nelze označit za bagatelní i s ohledem na rozpětí jejich trestní sazby, jako nepřiměřeně mírný. Zejména zkušební dobu v trvání dvou let je možno vzhledem k charakteru trestné činnosti i počtu trestných činů považovat i při absenci případného peněžitého trestu za příliš krátkou. V případě tří skutků lze mít i za to, že byly spáchány s rozmyslem ve smyslu ustanovení § 42 písmeno a) trestního zákoníku a v případě skutku pod bodem 1. napadeného rozsudku i za zneužití tísňe poškozené ve smyslu ustanovení § 42 písmeno d) trestního zákoníku, když ji sám obžalovaný považoval za zvlášť zranitelnou oběť v nepříznivém psychickém stavu. K těmto skutečnostem pak patrně okresní soud nepřihlédl. Zkušební doba podmíněného odsouzení tak měla být stanovena alespoň kolem tří let, případně bylo možno uvažovat o kombinaci trestu odnětí svobody s jeho podmíněným odkladem za současného uložení peněžitého trestu ve výměře kolem 200 000 Kč s přihlédnutím k majetkovým poměrům obžalovaného i charakteru trestné činnosti.
4. Závěrem tedy navrhnul, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odstavec 1, písmeno e) trestního řádu zrušil ve výroku o trestu a za podmínek § 259 odstavec 3 trestního řádu uložil obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců s jeho podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání tří let, dále trest propadnutí věci podle § 70 odstavec 2, písmeno a) trestního zákoníku, jak již byl citovaným rozsudkem uložen. Alternativně pak navrhnul uložení shodných trestů, jak již byly uloženy předmětným rozsudkem soudu I. stupně, a dále uložení trestu peněžitého podle § 67 odstavec 2, písmeno b) trestního zákoníku ve výši 125 denních sazeb ve výši po 1 600 Kč, celkem tedy 200 000 Kč.
5. Obžalovaný své odvolání zaměřil do výroku o vině i výroku o trestu. V písemném odůvodnění opravného prostředku namítal, že napadený rozsudek je nezákonný a nesprávný. Namítal jak formální, tak materiální vady napadeného rozsudku, tento nenaplňuje zákonné požadavky na jeho obsah, zvlášť co se týče odůvodnění. Obžalovaný dále namítal, že v průběhu řízení před soudem I. stupně došlo k porušení celé řady procesních ustanovení, která zajišťují spravedlivý, zákonný a nestranný proces. Namítána je nepoužitelnost některých důkazů, nesprávnost skutkových zjištění i chybné právní posouzení. Obžalovaný tak shledává odvolací důvody podle § 258 odstavec 1, písmeno a), písmeno b), písmeno c) a písmeno d) trestního řádu.
6. Obžalovaný v první řadě vytýká napadenému rozsudku jeho vnitřní nepřesvědčivost a porušení práva na rovnost stran, neboť soud I. stupně prakticky celé odůvodnění rozsudku doslovně „opsal“ z obžaloby, konkrétně od bodu 21. do bodu 57. se nejedná o vlastní odůvodnění soudu I. stupně, ale doslova přepsanou obžalobu, toliko s vyměněním pojmů „obviněný“ za pojem „obžalovaný“, přičemž se v odůvodnění vyskytují i části spisového materiálu, které nejsou před soudem použitelné jako důkaz, konkrétně poukázal zejména na úřední záznamy policejního orgánu. Nalézací soud na některých místech svého rozsudku výslovně uvádí, že s těmito úředními záznamy skutečně pracoval; na některých dalších místech se však pokoušel tuto skutečnost zakrýt tím, že tato svá zjištění zkopírovaná z obžaloby získal z procesně použitelných důkazů, přičemž soudem zmiňované důkazy tvrzené informace neobsahují. Poukázal na úředními záznamy na č.l. 516 a násl. a č.l. 699 – 706 a násl., na č.l. 1351-1387pv, 1335 a 1532 spisu a na č.l. 411-415 spisu.
7. Úřední záznamy policejního orgánu pak jsou velmi výrazně zbarvené v neprospěch obžalovaného, pracují toliko s důkazy v neprospěch obžalovaného, nejsou zmíněny části, které svědčí v jeho prospěch, namítal například nevyhodnocení části komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, či dezinterpretaci e-mailu prof. Weisse na č.l. 2073-2074. Nebyly zohledněny ty části znaleckých posudků z oboru psychologie a zejména zdravotnictví, odvětví psychiatrie, které sloužily ve prospěch obžalovaného a které obžaloba nezmiňovala.

8. Obžalovaný dále rozsudku vyčítá jeho značnou povrchnost, když nadpoloviční množstevní část je pouhým přepisem obžaloby, samotné přednesení vlastního hodnocení důkazů a právní úvahy jsou ze strany soudu prvního stupně vměstnány na pouhých 6 stran a přednesené odůvodnění působí značně nepřesvědčivým dojmem. Nalézací soud se pak v napadeném rozsudku vyjádřil toliko ke třem z desítek obhajobou vznesených skutkových a právních námitek a podstatě se tak vůbec nevypořádal s přednesenou obhajobou.
9. Obžalovaný rovněž vytýká soud prvního stupně, že své rozhodnutí založil na procesně nepoužitelných důkazech. Kromě úředních záznamů policejního orgánu nalézací soud pracoval rovněž se znaleckým posudkem z oboru psychologie, kdy s ohledem na předmět řízení a ustálenou judikaturu je nebytně nutné, aby poškozenou posuzoval psycholog se zdravotnickou atestací; tedy znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Obhajoba již v průběhu řízení před soudem I. stupně namítala nedostatečnou odbornost znalkyně s ohledem na judikatorní požadavky.
10. Obžalovaný namítá nezákonnost průběhu domovní prohlídky a manipulace se zajištěnými nosiči elektronických dat ze strany policejního orgánu, stejně jako rozpory při vyhodnocení těchto důkazů, s čímž se soud I. stupně taktéž nevypořádal.
11. Pokud byla čtena výpověď obžalovaného z přípravného řízení, pak tento výslech byl stížen procesními vadami z hlediska nezákonného předestírání úředních záznamů o podaných vysvětleních, stejně jako dalších vyhodnocujících úředních záznamů policie. Soud prvního stupně navíc protokol o výslechu obžalovaného četl v rozporu s trestním řádem.
12. Co se týče výslechu poškozené X. Y., pak při výslechu poškozené formou videokonference bylo obžalovanému upřeno jeho právo podle ustanovení § 209 odstavec 1 věty třetí trestního řádu. Obžalovaný s obsahem druhé výpovědi nebyl vůbec seznámen. Pochybení shledává obhajoba taktéž ve skutečnosti, že obžalovanému bylo umožněno vyjádřit se k provedeným důkazům často až s několikaměsíčním odstupem. Rovněž je namítáno nedodržení ustanovení § 219 odstavec 3 trestního řádu při pokračování v odročeném hlavním líčení, neodůvodnění rozhodnutí o neprovedení dalších důkazů podle ustanovení § 216 odstavec 1 trestního řádu, přičemž toto odůvodnění absentovalo nejen při hlavním líčení, nýbrž i v písemném vyhotovení rozsudku. Soud pak rovněž upřel obžalovanému právo posledního slova.
13. Soud prvního stupně pochybil při hodnocení provedených důkazů, neboť vycházel ze zkreslených informací státního zastupitelství. Ohledně skutku pod bodem 1. založil své rozhodnutí na výpovědi poškozené a jejích částech, které však poškozená neuvedla či je uvedla v určité souvislosti, přičemž obhajoba poukazuje na přímé citace poškozené. Ignorovány byly důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného. Obžalovaný rovněž zpochybňuje i věrohodnost poškozené, když nalézací soud vycházel toliko ze znaleckého posudku psychologičky, která prováděla i test SVS, přičemž k posuzování specifické věrohodnosti nemá znalkyně požadovanou odbornost. Nebyly hodnoceny vnitřní rozpory ve výpovědi poškozené, jakož i prokázané snahy o manipulaci s důkazy, kdy poškozená účelově upravila komunikaci s obžalovaným před jejím předáním policejnímu orgánu. Poškozená vnímala setkávání s obžalovaným jinak, než jak o tom vypovídala s odstupem času u soudu.
14. Skutek pod bodem 1. napadeného rozsudku tak neměl být posouzen jako trestný čin, výroková část rozsudku obsahuje rovněž chybné právní posouzení, když skutek právně posuzuje i jako přečin podle ustanovení § 201 trestního zákoníku.
15. V případě skutku pod bodem 2. napadeného rozsudku nebyly zohledněny všechny skutkové okolnosti, zcela nekriticky byla hodnocena výpověď svědkyně Ř., která u hlavního líčení vypovídala vědomě nepravdivě. Nalézací soud se nevypořádal s otázkou specifického úmyslu jako jedné ze zákonných podmínek trestnosti daného jednání, přičemž ani v písemném vyhotovení rozsudku nevysvětlil, zda měl obžalovaný jednat ve speciálním úmyslu někomu způsobit újmu, či mu zjednat prospěch. Rovněž tento skutek není podle názoru obžalovaného trestným činem.

16. Skutek pod bodem 3. napadeného rozsudku spočívá výlučně na nezákonné domovní prohlídce a důkazech v rámci ní zajištěných a v tomto směru se nalézací soud s námitkami obhajoby nevypořádal. Napadené rozhodnutí bylo založeno výlučně na úředních záznamech policejního orgánu. Pokud jde o trestnost jednání, soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že v daném případě se neztotožňuje s obhajobou ohledně existence okolnosti vylučující protiprávnost v podobě přípustného rizika, ovšem toto nebylo obhajobou tvrzeno. Podle názoru obhajoby se jedná v předmětné trestní věci jedná o okolnost vylučující protiprávnost sui generis, přičemž s touto námitkou se nalézací soud nevypořádal vůbec. Nalézací soud zkreslil obsah jednotlivých důkazů, když byly zkopírovány části textů z obžaloby.
17. Následně bylo doručeno doplnění odvolání obžalovaného ze dne 4. 3. 2024, ve kterém opětovně namítal nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku, kdy samotné hodnocení soudu stran skutkových a právních úvah je vměstnáno do necelých šesti stran textu, což neodpovídá rozsahu věci ani množství konaných hlavních líčení. Namítal rovněž skutečnost, že nalézací soud neprovedl řádné hodnocení důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a to zejména s ohledem na poměrně značné rozpory. Nalézací soudu navíc při dvou důkazech se vzájemně rozporným obsahem vycházel vždy z důkazu v neprospěch obžalovaného a důkaz opačného obsahu ignoroval. Nalézací soud se nevypořádal s obhajobou obžalovaného.
18. Znovu zopakoval, že napadený rozsudek je plagiátem obžaloby, poukázal i na terminologické nepřesnosti, kdy přílohou odvolání je rozbor porovnání textů obou dokumentů. V rámci převzetí textu z obžaloby pak byly převzaty i části, opírající se o procesně nepoužitelné důkazy, kdy poukázal konkrétně na úřední záznam „vytěžení WhattsApp a messenger komunikace MT Xiaomi Redmi Note 8 pro obviněného Mgr. Karel K.“ na č.l. 1351-1387pv, úřední záznam „VYHODNOCENÍ dat ze zajištěných mobilních telefonů – doplnění“ na č.l. 1335, či úřední záznam „Vyhodnocení dat ze zajištěné výpočetní techniky“ na č.l. 1532 spisu. Úřední záznamy byly původně prezentovány v podané obžalobě, závěry byly doslovně převzaty do rozsudku nalézacího soudu. Oproti obžalobě však nalézací soud smazal zmínky o úředních záznamech a nově tyto závěry prezentuje jako závěry své, a to zjištěné z jednotlivých znaleckých posudků, nicméně ze znaleckých posudků nalézací soud nevycházel. Shodné je pak možno prezentovat ve vztahu k „Vyhodnocení výpisu o telekomunikačním provozu“ na č.l. 516 a násl. a rovněž úřednímu záznamu „Šetření k penzionu xxx“ na č.l. 699-706 spisu. Opět v tomto případě si byl soud I. stupně zcela jednoznačně vědom nezákonnosti svého postupu, a tak opsaný obsah důkazů přičknul obsahu CD nosiče na č.l. 515 spisu. Ten však ve skutečnosti obsahuje toliko data od operátorů ve formátu XML, nikoliv soudem tvrzený obsah. Stejně pak platí o bodu 47. rozsudku, který kopíruje bod 32 obžaloby. Rovněž v tomto případě soud odkazuje na úřední záznam, který nemůže sloužit jako důkaz u hlavního líčení, a to konkrétně na č.l. 411-415 spisu.
19. V bodě 34 napadeného rozsudku soud ve shodě s obžalobu výslovně uvádí, že vycházel z přepisů odposlechů na č.l. 1577-1592 spisu, ač se jedná rovněž o vyhodnocení důkazu policií, které má povahu úředního záznamu a není použitelné jako důkaz u hlavního líčení. Přitom ve skutečnosti nalézací soud tyto důkazy při hlavním líčení neprovedl – viz. protokol o hlavním líčení ze dne 15. 5. 2023 na č.l. 1898 spisu.
20. V řadě případů převzal soud prvního stupně do svého odůvodnění pasáže z obžaloby včetně hodnocení státního zástupce stran obsahu jednotlivých důkazů, a to i přes to, že byly u hlavního líčení byly provedeny důkazy, které znevěrohodňují nebo vyvrací závěry státního zástupce, přičemž odkázal například na nákup odborné literatury ve vztahu ke skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku, a to i přes to, že byly předloženy důkazy o opaku – viz. listiny na č.l. 2055 – 2057 spisu.
21. Zkopírována byla rovněž část obžaloby, podle které prof. Weiss uvádí, „že mu není jasné, komu je text určen, co je hlavní myšlenkou díla“, přičemž obžaloba uvedenou větu vytrhla z kontextu a odkázal na konkrétní znění emailu prof. Weisse, který vyznívá diametrálně odlišně.

22. Další doslova převzatou částí je část bodu 31. rozsudku, který kopíruje bod 50. obžaloby ve vztahu k závěrům znaleckého posudku znalkyně MUDr. Talové. Obhajoba v tomto směru opakovaně poukazovala na skutečnost, že posttraumatickou stresovou poruchu u poškozené způsobil pravděpodobně vztah s E. a P.
23. Stejně soud zkopíroval bod 42. rozsudku, a to doslova z bodu 27. obžaloby při tvrzení, že byly vyhodnoceny poznámky z terapií, o kterých však v textu zmínka není. Opět tak chybí vlastní hodnocení soudu. Důkaz byl navíc do soudního spisu založen až mnohem později, než vznikl text obžaloby. Nalézací soud tak podle názoru obhajoby v tomto případě pouze mechanicky převzal text obžaloby, aby následně sám vymyslel, k jakému důkazu svá „zjištění“ přiřadí.
24. Rovněž bod 44. rozsudku je zkopírovaným bodem 31. obžaloby, kdy je nepřesně citována zpráva svědkyně D. obžalovanému, kterou vnímá jako varování obžalovanému, aby poškozenou nekontaktoval, když z dikce zprávy je zjevné, že svědkyně varuje obžalovaného, že poškozená může vyvíjet aktivitu, která není vhodná. Stejně tak nalézací soud vůbec nehodnotí skutečnost, že zprávy mezi poškozenou a obžalovaným byly policejnímu orgánu předloženy upravené, a někdo se pokusil z těchto důkazů vymazat zprávu, v níž se poškozená přiznává, že z obžalovaného vylákala finanční prostředky pod lživou záminkou.
25. Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 157 odstavec 2 zakotvuje, že není přípustné při odůvodnění rozsudku ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků. Jakkoliv trestní řád explicitně obdobné ustanovení neobsahuje, záповeď přímé citace obžaloby v tak masivním rozsahu je naprosto samozřejmá, neboť soud má rozhodovat nezávisle a nestranně, jinak nelze hovořit o nezávislém a nestranném soudu ve smyslu čl. 36 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod. Není flagrantnějšího porušení nezávislosti a nestrannosti soudu, než při meritorním rozhodnutí o vině a trestu obžalovaného bezmyšlenkovitě zkopírovat podání jedné ze stran a toto vydávat za své, to vše s přihlédnutím k novelizacím trestního řádu ve smyslu kontradiktornosti trestního řízení. Uvedený princip pak jde ruku v ruce s principem rovnosti stran podle čl. 37 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod.
26. K použitelnosti úředních záznamů policejního orgánu se opakovaně vyjadřoval i Ústavní soud České republiky, kdy odkázal například na nález ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. II. ÚS 2014/07. V předmětné trestní věci nalézací soud působil pouze jako prodloužená ruka obžaloby, nikoliv jako nezávislý a nestranný garant zákonného procesu.
27. Je nutno uvést, že úřední záznamy policejního orgánu neodrážejí realitu skutkového děje, kdy nekriticky převzaté úřední záznamy policejního orgánu ze strany soudu považuje obžalovaný za alarmující i s ohledem na jejich zabarvenost a účelovost, čímž byla úmyslně zkreslována realita obsahu důkazů, přičemž v tomto směru nalézací soud námitky obhajoby ignoroval. Konkrétně pak odkázal na úřední záznam na č.l. 1351-1387pv. Obsah zajištěné komunikace se od úředního záznamu policejního orgánu poměrně významným způsobem odlišuje, což nebylo nalézacím soudem reflektováno. Pokud byl založen závěr, že obžalovaný vnímal poškozenou pouze jako sexuální objekt na základě jeho komunikace s dalšími lidmi, kdy se o ní vyjadřoval poměrně hanlivě, je nutno sledovat časovou osu a vnější okolnosti. Komunikace obžalovaného byla do jisté míry již zabarvena tím, že si ověřil, že mu v mnoha okolnostech poškozená neříkala pravdu, k čemuž by soud musel dospět, kdyby hodnotil skutečnou komunikaci, nikoli pouze úřední záznamy policejního orgánu. Poukázal například na skutečnost, že obžalovaný naopak bránil poškozenou z nařčení o účelovém jednání, jak to plyne z komunikace se svědkyní R. či Mgr. P., se kterou rovněž hovoří o skutečných citech k poškozené. Poukázal taktéž na skutečnost, že svědkyně Mgr. P. hovořila o zamilovanosti obžalovaného, rovněž svědkyně Mgr. P. K. naznačila, že je obžalovaný do poškozené zamilován. Obdobně i prof. Zvěřina popsal vztah obžalovaného k poškozené jako romantickou zamilovanost. Uvedené důkazy byly zcela ignorovány, bylo vycházeno z odposlechů, které navíc nebyly ani přečteny, a tyto byly vytrženy z celkového

kontextu. Vnitřní vztah obžalovaného k poškozené je hodnocen zcela tendenčně, přičemž rozpory v důkazech nebyly vůbec soudem I. stupně hodnoceny.

28. Nalézací soud i přes kritické výhrady obhajoby dále vycházel z úředního záznamu o vyhodnocení vzájemné telefonické a datové komunikace mobilního telefonu obžalovaného a mobilního telefonu poškozené, přičemž byla zkopírována část obžaloby v tom směru, že obžalovaný poškozenou častými telefonickými kontakty obtěžoval, což neodpovídá realitě, neboť při skutečném hodnocení komunikace nutně vyplývá, že naopak aktivnější v komunikaci byla poškozená.
29. Co se týče závažných procesních vad, pak předně nalézací soud postupoval procesně nesprávně k tíži obžalovaného, když při hlavním líčení konaném dne 16. 5. 2023 dovyslechl poškozenou X. Y. v procesním postavení svědka prostřednictvím videokonference, a to v nepřítomnosti obžalovaného ve smyslu ustanovení § 209 odstavec 1 trestního řádu, přičemž obžalovaného s výpovědí poškozené neseznámil a nevyzval ho k vyjádření podle § 214 odstavec 1 trestního řádu.
30. Na počátku hlavního líčení pak nalézací soud nikdy nepostupoval podle ustanovení § 219 odstavec 3 trestního řádu, tedy nesdělil stranám podstatný obsah dosavadního jednání, případně s ohledem na vyjádření stran po takovém sdělení podstatného obsahu předchozích hlavních líčení měl protokol o hlavním líčení přečíst, uplynula-li od posledního hlavního líčení delší doba. Soud prvního stupně konal první hlavní líčení dne 30. 9. 2022, rozsudek vyhlášoval po celkem 12 jednacích dnech dne 21. 12. 2023, tedy po roce a třech měsících od prvního hlavního líčení ve věci. Soud I. stupně ani jednou stranám nesdělil podstatný obsah předchozích hlavních líčení podle § 219 odstavec 3 trestního řádu, a to ani při hlavním líčení konaném dne 18. 9. 2023, které bylo konáno více než čtyři měsíce po hlavním líčení předchozím. S ohledem na citované pochybení tak obžalovaný neměl možnost takovou skutečnost včas seznat a případně navrhnout čtení protokolů o hlavním líčení, aby si strany – včetně nalézacího soudu – obsah provedených důkazů oživily.
31. Pokud byl navrhován výslech svědka Leoše P., pak v protokolech o hlavním líčení nebyl dohledán zamítavý výrok stran tohoto důkazního návrhu, přičemž je obžalovaný přesvědčen, že k zamítnutí důkazního návrhu došlo, nicméně i v napadeném rozsudku v tomto směru absentuje odůvodnění a nedostává tak zákonným požadavkům.
32. Rovněž v rámci hlavního líčení konaného dne 12. 12. 2023 nebyl dán obžalovanému prostor k pronesení posledního slova ve smyslu ustanovení § 217 trestního řádu.
33. Obžalovaný má dále zásadní výhrady zejména vůči použitelnosti znaleckého posudku Mgr. Marcely Landové a veškerým důkazům, které vzešly z domovních prohlídek u obžalovaného. Ve vztahu ke znaleckému posudku Mgr. Landové obhajoba namítala, že tento není možno s ohledem na nedostatečnou odbornost znalkyně použít, neboť znalecký posudek měl být zpracován klinickým psychologem, tedy znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie. Znalkyně Mgr. Landová navíc prováděla i posouzení specifické věrohodnosti poškozené jako svědka (SVA), které jí však pro nedostatečnou odbornost nepřísluší již vůbec. S uplatněnou námitkou se však nalézací soud vůbec nevypořádal, respektive podle obhajoby toliko velmi stručně, a to zejména i přes to, jaký význam tomuto znaleckému posudku přikládal.
34. Obžalovaný však nenamítal, že by znalkyně nebyla dostatečně zkušená, nebo že by znalecký posudek neobsahoval formální náležitosti či neodpověděla na položené otázky, ale námitka směřovala vůči odbornosti znalkyně. Rozdíl mezi znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, a znalcem z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, je primárně ten, že znalci z oboru zdravotnictví složili zkoušku ze speciální průpravy pro výkon práce ve zdravotnictví. Jedná se tedy o psychology, kteří absolvovali jednooborové studium psychologie na filosofické fakultě, a dále absolvovali přípravu z oboru klinické psychologie organizovanou IVPZ a složili atestaci z klinické psychologie. Znalce z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, je možno jako znalce v řízení přibrat v případě řešení výchovných problémů s dětmi, matematických vztahů a partnerských vztahů. Znalci z tohoto oboru by měli s ohledem na své zaměření působit prakticky

výhradně v občanskoprávní oblasti, do trestního řízení zasahovat jen v případech, kdy jsou jeho předmětem výše uvedené záležitosti. Naproti tomu pouze a jediné znalec z odvětví klinické psychologie je schopen kvalifikovaně zodpovědět otázky, které se týkají oblasti zdravotnictví. Pouze a jediné klinický psycholog může zkoumat osobnost posuzovaného, jeho případnou patologii, či věrohodnost svědků. Psychologovi neklinickému nepřísluší se k těmto otázkám vyjadřovat. V tomto směru obžalovaný poukázal na výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství v Brně č. 13/2000.

35. Mgr. Landová nemá dostatek odborných předpokladů pro SVA test poškozené, tedy pro klinické zkoumání poškozené. Obžalovaný v tomto směru poukazuje rovněž na odbornou literaturu, například Základy soudní psychiatrie a psychologie. 1. Vydání. Brno. Masarykova univerzita. 1999. str. 86-87, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1215/2020. Znalecký posudek tak z hlediska odbornosti nemůže obstát, navíc vyhotovení dvaceti znaleckých posudků za patnáct let znalecké kariéry není na místě vyložit jako zkušenost znalce, kdy se navíc jedná o zcela irelevantní hodnocení.
36. Jako procesně nepoužitelné pak byly hodnoceny i důkazy vzešlé z domovních prohlídek, zejména k nosičům elektronických dat. Domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor u obžalovaného probíhaly dne 11. 3. 2024, přes to policejní orgán již o den dříve 10. 3. 2021 vyhotovil opatření o přibrání znalce s detailními popisy jednotlivých nosičů zajištěných až následujícího dne. Obžaloba dále nebyla schopna prokázat, co se se zajištěnými nosiči dělo v období mezi domovní prohlídkou a předáním kriminalistickému ústavu dne 26. 3. 2021. Ne všechny zajištěné věci byly zapečetěny při domovní prohlídce, přičemž v případě zapečetěných věcí nebylo provedeno jejich rozpečetění pro účely trestního řízení za přítomnosti obhájce. Rovněž nebyla prokázána žádná existence předávacího protokolu mezi policejním orgánem a kriminalistickým ústavem, není zřejmé, jakým způsobem policejní orgán věci dodal kriminalistickému ústavu a naopak. Nebylo tedy prokázáno, že s uvedenými daty bylo nakládáno v souladu se zákonem a v jeho mezích.
37. Policejní orgán měl na místě domovní prohlídky vlastního technika, ačkoli to není v protokolech zaznamenáno. Technik přímo na místě prohlídky s nosiči manipuloval, když prověřoval jejich obsah na vlastním doneseném technickém zařízení, a tyto rozdělával na věci, které budou zajištěny, a které nikoliv. Obžalovaný je přitom přesvědčen, že jakkoliv sám přiznává držení části pornografického materiálu, který je součástí spisového materiálu, netýká se to veškerých tvrzených materiálů a nosičů. Obžalovaný je tak přesvědčen, že některé z těchto nosičů (USB karta, jeden mobilní telefon) v době domovní prohlídky žádná závadová data neobsahovaly. Na dalších nosičích sice určitý materiál byl, tento se však týkal toliko obžalovaným předložené vědecké práce, na níž obžalovaný v době domovní prohlídky pracoval. Obžalovaný důrazně popírá, že by v jeho držení byla jakákoliv pornografická videa, rovněž u dalšího materiálu je přesvědčen, že tento v době domovní prohlídky nevlastnil. Obžalovaný je pak přesvědčen o tom, že obžaloba neprokázala, že by pornografický materiál v celém tvrzeném rozsahu byl deponován na jednotlivých datových nosičích v okamžiku provádění domovní prohlídky.
38. Hodnocení obhajoby obžalovaného ze strany nalézacího soudu, jak v ústním přednesu rozsudku, tak v rámci písemného vyhotovení rozsudku, obžalovaný považuje za pejorativní. Negativnímu vnímání obhajoby přikládal nalézací soud poměrně značný význam z hlediska svého rozhodování, bylo vůči němu přístupováno s jistou osobní averzí, která se výrazným způsobem promítla do konečného hodnocení některých skutkových a právních otázek ze strany nalézacího soudu. Kritika vůči vlastnímu výkonu obhajoby je značně nezasloužená, a to jak k detailním otázkám obhajoby na poškozenou, přičemž zmínil, že uvedené vede k zesílené sekundární viktimizaci oběti, tak vůči snaze obhajoby obstat si pro účely trestního řízení vlastní důkazy, přičemž poukázal na spojení se obžalovaného s jedním z podezřelých v probíhající kauze poškozené ke znevěrohodnění poškozené, přičemž ji měl chtít milovat a chránit. Skutečným důvodem pak nebylo znevěrohodnění poškozené, ale zjištění skutečného stavu věci s ohledem na výpověď svědkyně Mgr. Ř., která podle obhajoby u soudu vypovídala nepravdivě.

39. Nalézací soud se na obžalovaného snaží svést vinu za své vlastní pochybení, které způsobilo opakovaný výslech poškozené i případně způsob, jakým byla vyslechnuta. Odkázal na ustanovení § 20 odstavec 3 zákona č. 45/2012 Sb. Při hlavním líčení konaném dne 30. 9. 2022 obhájce přitom uvedl, že pokud jde o poškozenou, nejsou si jistí, zda je nutné ji sem brát a zatěžovat, zůstávají tedy bez vyjádření a počkají, jak se bude důkazní situace vyvíjet, zejména s ohledem na svědka P., na což samosoudkyně reagovala, že ji chce slyšet osobně, ačkoli to není zaznamenáno v protokolu o hlavním líčení.
40. Podle obhajoby není výpověď poškozené z přípravného řízení procesně použitelná z důvodu ingerence svědkyně Mgr. V., která u tohoto úkonu neměla být vůbec přítomna, jak konstatoval xxx ve svém usnesení 2 T 134/2023 na č.l. 2216. Obhajoba tedy není původcem skutečnosti, že byla poškozená vyslechnuta u hlavního líčení, takto se stalo toliko z rozhodnutí samosoudkyně, která však tento fakt následně vyčetla obhajobě.
41. Z hlediska způsobu vedení výslechu ze strany obhajoby pak odkázal na ustanovení § 101b trestního řádu, přičemž pokud nalézací soud takové opatření neučinil, nemůže obhajobě klást k tíži vlastní pochybení.
42. Ve vztahu k výpovědi svědkyně Mgr. Ř. obhajoba dále namítala, že ve věci nejdříve vypracovala značně tendenční a nezákonný úřední záznam o výslechu svědkyně Mgr. V., přičemž obsah a způsob komunikace svědkyně Mgr. Ř. svědčí jednoznačně o podjatosti vyšetřovatelky v neprospěch obžalovaného. Při tomto úkonu svědkyně Mgr. Ř. od svědkyně Mgr. V. obdržela screen komunikace poškozené s obžalovaným, který se týká předání peněz, přičemž se jedná o zjevně křivý důkaz, neboť byl upraven vymazáním jedné zprávy, a existují pouze tři osoby, které mohly důkaz upravit, a to poškozená, svědkyně Mgr. V. a svědkyně Mgr. Ř. Mgr. Ř. navíc do soudního spisu založila vlastní komunikaci s obžalovaným, která je rovněž dodatečně upravená, jsou smazány poslední dvě zprávy, což vyplývá ze záznamů o telekomunikačním provozu mobilního čísla obžalovaného. Jedinou osobou, která mohla tento důkaz „zkřivit“, je svědkyně Mgr. Ř., přičemž její vysvětlení u hlavního líčení je nevěrohodné, neboť při průběžném promazávání zpráv by nesmazala právě poslední dvě zprávy, které jí právě kompromitovaly, protože se s obžalovaným radila o dalším postupu.
43. V době výslechu Mgr. Ř. u hlavního líčení obžalovaný nevěděl stav paralelně běžícího řízení vůči panu E., přičemž svědkyně uvedla, že věc je ve stádiu prověřování. Následně obžalovaný pojal podezření, že svědkyně nevyprávěla pravdu, neboť bylo do spisu založeno podání právního zástupce Martina E., což by znamenalo, že vůči němu bylo sděleno obvinění. Obžalovaný proto požádal policejní orgán v paralelně běžící věci o umožnění nahlížení do spisu, přičemž stěžejním důvodem byla snaha o ověření pravdivosti výpovědi Mgr. Ř. Bizarní i s ohledem na obsah odpovědi, pak považuje obžalovaný skutečnost, že zamítavou odpověď zpracovala právě Mgr. Ř. Souběžně s obdržetím zprávy se však ve věci obžalovaného konalo další hlavní líčení, v němž státní zástupce do spisového materiálu založil poznámky Mgr. V. jako terapeutky, a to právě z trestního spisu pana E., přičemž o těchto ve spisovém materiálu poznámka nebyla, je tedy zjevné, že státní zástupce do spisu přístup měl, narozdíl od obžalovaného. Obžalovaný si tedy zajistil usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného E., které vypracovala a podepsala Mgr. Ř. cca měsíc předtím, než byla soudem vyslechnuta. Z uvedeného tak vyplývá, že svědkyně u nalézacího soudu vypovídala zjevně vědomě nepravdivě. Rovněž pravděpodobně vědomě upravovala důkazy o korespondenci s obžalovaným, nabízí se také otázka, kdo vědomě upravil komunikaci poškozené s obžalovaným ohledně předání peněz, tedy tu zprávu, kde se poškozená obžalovanému přiznává, že mu lhala a peníze si vyžádala pod falešnou záminkou dluhu. Rovněž Mgr. Ř. rozhodla o tom, že zamezí obžalovanému přístup do spisu, aby její nepravdivá výpověď zůstala neprozrazena a uvedla, že veškeré potřebné důkazy z vedlejšího spisu již jsou součástí zdejšího spisového materiálu.
44. Následně státní zástupce vytrženě z kontextu založil do spisu terapeutické poznámky z vedlejšího spisu, při pomlčení o dalších důležitých souvislostech. Například tedy o tom, že Mgr. V. hodlala na

Mgr. Ř. vypracovat stížnost kvůli jejímu postupu, že poškozená takovou stížnost podala, a to z důvodu diskriminačních a rasistických poznámek policejního orgánu vůči poškozené a že ze strany dozorujícího státního zástupce došlo k důraznému vytknutí průtahů v řízení právě svědkyni Mgr. Ř. Toto všechno jsou důkazy, které velmi výrazně vykreslují výpověď svědkyně Mgr. Ř., jakož i její motivaci vypovídat ve věci obžalovaného velmi zkresleně až nepravdivě, zvláště pokud jde o skutek pod bodem 2. obžaloby.

45. Zamítnutí žádosti o nahlížení do spisu ze strany Mgr. Ř. považuje obžalovaný za nezákonný postup, stejně jako následné stanovisko dozorujícího státního zastupitelství, čímž došlo k výraznému narušení informační rovnováhy stran trestního řízení v neprospěch obžalovaného. Nelze tedy obžalovanému vyčítat, že si důkazy a informace za těchto podmínek sám obstaral. Obhajoba nemůže nečinně přihlížet tomu, že důkazy používané obžalobou v neprospěch obviněného jsou účelově upravovány, a to pravděpodobně přímo ze strany orgánu činného v trestním řízení, které v případě obžalovaného mají procesní postavení svědka, a kdy stejná osoba ve stejném procesním postavení vypovídá způsobem, který lze s ohledem na okolnosti považovat za vědomou nepravdu. Nevypořádání se s takovou námitkou obhajoby ze strany soudu pak považuje obhajoba za zcela skandální.
46. Ve vztahu ke skutku pod bodem 1. napadeného rozsudku považuje obhajoba odůvodnění nalézacího soudu za značně nepřesvědčivé, bylo rezignováno na vyhodnocení důkazů nejen jednotlivé, nýbrž i ve vzájemném souhrnu, chybí jakékoli vyhodnocení vzájemně si odporujících důkazů. Nalézací soud vycházel zejména z výpovědi poškozené, jejíž obsah chybně interpretoval a vložil jí do úst řadu tvrzení, která neřekla či je vytrhl z kontextu. Shodný je pak postup v případě hodnocení odposlechů mobilního telefonu obžalovaného, ze kterého vyplynula devalvace poškozené při hovorech s kamarády. Pominuta byla skutečnost, že ještě na podzim roku 2020 poškozenou bránil a důvěřoval jí, jak vyplývá z výpovědi svědkyně R. i odposlechů mezi obžalovaným a Mgr. P. Teprve v reakci na zjištění, že mu poškozená v řadě věcí neříkala pravdu, se změnila i díkce, s jakou obžalovaný o poškozené hovořil, což již zmiňoval v přechodí části odvolání. Poukázal na skutečnost, že telefonáty se uskutečnily o půl roku později a není možno z nich dovozovat citový vztah k poškozené v období léta 2020.
47. Otázka motivace obžalovaného je pak pro posouzení věci zcela klíčová, neboť trestným jako sexuální nátlak je pouze takové jednání, které je vedeno pouhou motivací dosáhnout s obětí pohlavního styku. Za sexuální nátlak naopak nelze považovat takové jednání, které je projevem hlubší citové vazby, a domnělému pachateli jde spíše o vztah než o sex. Přesně takovým je dle názoru obžalovaného projednávaný případ. V ústním odůvodnění rozsudku nalézací soud akcentoval zejména skutečnost, že podle jeho názoru šlo obžalovanému o dosažení intimního kontaktu s poškozenou po celou dobu od vzájemného seznámení, ovšem tato část údajných skutkových zjištění v písemném vyhotovení rozsudku zůstala zcela opomenuta a podle obhajoby není prokázána. Mezi obžalovaným a poškozenou proběhla komunikace v návaznosti na její výslech u policejního orgánu, přičemž následně mezi nimi prakticky po dobu jednoho měsíce k žádnému kontaktu – ať už ve formě zpráv, hovorů, či osobního kontaktu – nedošlo, což vyplývá ze záznamů o telekomunikačním provozu mobilních telefonů obou účastníků, z nichž je patrné, že ode dne 26. 7. 2020 do dne 25. 8. 2020 obžalovaný ani poškozená druhou stranu nijak nekontaktovali. První setkání bylo vyhodnoceno nalézacím soudem jako sexuálně motivované, přičemž obžalovaný ho jednoznačně vnímá s ohledem na další okolnosti jako své profesní selhání, což však k trestnosti nestačí. Obžalovaný zdůrazňuje, že úmysl navázat s poškozenou vztah včetně intimního poměru pojal až na konci srpna 2020, a to v reakci na totožně projevovanou vůli poškozené.
48. V případě prvního kontaktu poškozená u hlavního líčení uvedla, že obžalovaný ji chytil za rameno u dámských záchodů a pochválil ji, že je šikovná, přičemž se lekla, protože nečekala, že na ni obžalovaný sáhne, nicméně v přípravném řízení vypovídala odlišně, kdy ji měl obžalovaný pouze podat ruku. I svědkyně Mgr. V. uvedla, že ji tento kontakt velmi nepříjemně překvapil, nicméně veškerý kontakt mezi obžalovaným a poškozenou popřela, respektive upřesnila, že neví, že si

možná podali ruku, sáhnutí na rameno nebylo. Intimnost kontaktu tedy nebyla prokázána. Ani z dalších událostí nelze vysledovat náznak sexuální aktivity. První zprávu, kterou obžalovaný považuje za velkou chybu, psal z důvodu, že se nedovolal Mgr. Ř. a chtěl poškozené předat číslo na vyšetřovatelku Mgr. Ř. a upozornit ji na možnost zajistit si zmocněnce. Obžalovaný takovou věc činil i ve více kauzách, které sexuálně motivované nebyly, jak plyne z výpovědi svědkyně Mgr. P. Obžalovaný v této zprávě nepsal poškozené, že se může obrátit na něj, naopak jí zasílal číslo na Mgr. Ř. a následně kontaktoval JUDr. H. Pokud poškozená u hlavního líčení uvedla, že si s obžalovaným v této době psala denně, maximálně obden, není to pravda, zpráv je pouze několik a celá komunikace končí dnem 26. 7. 2020.

49. Následně bylo obžalovanému kladeno za vinu, že poškozenou pozval na schůzku do kavárny, nicméně z provedeného dokazování nevyplývá, kdo s nápadem osobního setkání přišel. Obžalovaný tvrdí, že poškozená, poškozená nebyla schopna uvést, kdo se schůzkou přišel. V přípravném řízení vypověděla, že to byl obžalovaný, ale že chtěl, aby poškozená přišla s pěstounkou, na což nereagovala. O schůzce věděl i svědek Dominik P. a svědkyně Mgr. V. a Mgr. Lucie H. Nic tedy sexuální motivaci obžalovaného nenasvědčuje.
50. Ani průběh schůzky nenasvědčuje sexuální motivaci, naopak poškozená vypověděla, že se obžalovaný choval slušně, nebyly tam žádné fyzické doteky, ale z toho hlasu a obličeje věděla, že se mu líbí, a samozřejmě ji bavilo ho škádlit, koukala na něj „sváděcím obličejem“ a usmívala se, navíc u hlavního líčení uvedla, že mu řekla, že se jí líbí starší muži. Pokud nalézací soud uvedl, že se měl nastavit obžalovaný při loučení nastavit k polibku, toto poškozená nepotvrdila u hlavního líčení. Rovněž oproti přípravnému řízení u hlavního líčení uvedla, že si nepamatuje, že by obžalovaný měl říci něco v tom smyslu, že by se nejradši zachoval jako chlap. Jakákoliv anomálie při loučení obžalovaného a poškozené tak nebyla prokázána.
51. Pokud jde o setkání obžalovaného u poškozené doma, u hlavního líčení došlo k rozporu mezi výpovědí poškozené a svědkyně D., kdy poškozená tvrdí, že tuto schůzku domluvila ona a „mamku“ na to připravila, svědkyně D. uvedla, že tuto schůzku domluvila ona. Pokud napadený rozsudek vychází z teze, že se obžalovaný vetřel k poškozené domů, tuto verzi žádný důkaz nepodporuje. Rovněž oproti přípravnému řízení vypovídala poškozená jinak ohledně samotného průběhu schůzky, kdy u hlavního líčení uvedla, že mezi ní a obžalovaným nedošlo k žádnému fyzickému kontaktu.
52. Z hlediska u hlavního líčení přiznaného laškovného chování vůči obžalovanému obhajoba poukázala na zprávu svědka Dominika P. svědkyni Mgr. V., přičemž citovala zprávu na č.l. 187 a následující spisového materiálu, ve zkratce že je poškozené obžalovaný sympatický a že je to její typ. Dále pak obžalovaný poukázal na zprávu svědkyně D. obžalovanému, citovanou z č.l. 371 spisového materiálu, ve zkratce, jak je to s poškozenou v případě, kdy cítí zájem a pozornost opačného pohlaví. Z uvedeného tak nevyplývá, že by obžalovaný vyvíjel v měsíci červenci jakoukoliv aktivitu k dosažení intimního styku s poškozenou. Naopak poškozená s obžalovaným vědomě laškovala a zjevně se jí líbil, což vyplývá jak z žárlivé zprávy jejího tehdejšího přítele svědka P., tak ze zprávy pěstounky.
53. Soud prvního stupně dále uvedl, že následně (ode dne 27. 7. 2020 do dne 25. 8. 2020) byl obžalovaný sice v kontaktu pouze se svědkyní D., avšak podle názoru soudu touto manipuloval a vždy stácel vzájemnou korespondenci směrem k poškozené, ovšem neuvedl, z čeho svá zjištění dovozuje. Z obsahu komunikace mezi obžalovaným a pěstounkou nelze nic takového dovodit, okrajově se ptá obžalovaný na poškozenou ve dvou zprávách a nelze dovodit kontakt obžalovaného s pěstounkou pouze pro dosažení intimního kontaktu s poškozenou.
54. Změna ve vztahu obžalovaného s poškozenou nastala cca měsíc po ukončení kontaktu po návštěvě obžalovaného u poškozené doma, a to v souvislosti se setkáním na soudu. I svědkyně JUDr. H. zdviženým palcem toto seznámení se poškozené s průběhem soudního jednání schvalovala. Průběh schůzky byl normální až do okamžiku, kdy se poškozená snažila být s obžalovaným sama,

což vyplývá z její výpovědi ohledně odchodu na toaletu a skutečnosti, že chtěla, aby si na toaletu zašla i pěstounka, kdy v tomto směru citoval její výpověď. Tuto akci si tedy začala sama poškozená a vnitřně si odporuje, když na jednu stranu uvádí, že s obžalovaným chtěla být sama, protože si myslela, že by se mezi nimi mohlo něco stát, ale zároveň si to nemyslela a chtěla jej jen provokovat. Nadto je navíc zajímavé – i s přihlédnutím k dalším událostem – že poškozená sama použila slovo „nadržený“ ve smyslu, že jí to bavilo a obžalovaný si měl všimnout pouze jí, čímž dle názoru obhajoby do jisté míry připouští, že v daném případě jí nějaká forma intimního kontaktu s obžalovaným nepřipadala tak odpudivá, jak o tom s odstupem času vypovídala. Pokud tedy napadený rozsudek ve výrokové části klade obžalovanému k tíži to, že měl v budově soudu vyhledávat blízkost poškozené, vyplývá z výpovědi poškozené zcela opačný závěr, že tato vyhledávala samotu s obžalovaným.

55. Nalézací soud dále dospěl k závěru, že následující den po setkání na soudě obžalovaný poškozenou intenzivně kontaktoval, když ze záznamu o provozu telekomunikačního provozu jednostranná komunikace nevyplývá, dokonce poškozená navrhla další schůzku následující den, což i vypověděla. Toto koneckonců uvedla ve své výpovědi. Pokud nalézací soud shrnul, že si oba měli v rámci komunikace vzájemně sdělit, že jsou si navzájem sympatičtí, nejedná se o přesnou interpretaci provedených důkazů, neboť poškozená u hlavního líčení vypověděla, že mu napsala, že se jí líbí, na což obžalovaný reagoval tak, že ona jemu taky.
56. V kontextu událostí je pak nutno nahlížet i na vzájemnou schůzku dne 26. 8. 2020, před kterou poškozená s obžalovaným aktivně komunikovala s určitým erotickým podtextem, a to včetně zaslání několika poměrně odvážných videí včetně zachycení vlastní masturbace přes spodní prádlo, přičemž z výpovědi poškozené nevyplývá, že obžalovaný o zaslání takových materiálů žádal. Pokud tedy i obžalovaný poškozené posílal určité lechtivější zprávy, je třeba zohlednit předchozí jednání poškozené, které si obžalovaný vykládal jako osobní sympatie a určitou oboustrannou přitažlivost, což takto posuzuje i odstupem let. Pokud jde o samotnou procházku, poškozená ve své výpovědi značně zkreslila své subjektivní vnímání dané záležitosti. Pokud poškozená vypovídala o zamrznutí, nekoresponduje to se skutkovým průběhem, k jejímu zamrznutí došlo až dodatečně, a to jako určitá omluva vlastního jednání. Psychické zamrznutí nebo paralýza je v zásadě ochabnutím svalového tonu, který oběti znemožňuje z důvodu strachu z nebezpečné situace odejít a je prakticky vyloučena v situaci, kdy „oběť“ „útočníkovi“ odpovídá na jeho otázku, že je všechno v pořádku, že může pokračovat, a stejně nepravděpodobné je takové vysvětlení situace, kdy poškozená obžalovaného aktivně obejmě při polibku.
57. Pokud soud I. stupně ve výrokové části skutku pod bodem 1. uvádí, že obžalovaný věděl, že se poškozená dostává do stavů zamrznutí, není patrné, odkud by to měl obžalovaný vědět, když v trestní věci obžalovaného E. a P. o zamrznutí nehovořila, naopak o něm hovořila až v souvislosti s obžalovaným, přičemž se jedná o přijetí vysvětlení Mgr. V., nikoli vlastní popis jejího stavu.
58. Zamrznutí pak neodpovídá ani dění v budově soudu po procházce na Riviéře, kdy citoval její výpověď učiněnou u hlavního líčení a poukázal na skutečnost, že je zajímavé, že poškozená sama uvedla, že neví, kdo s líbáním začal, ale zároveň popisuje, že se tomu poddala. Zároveň pak popisuje vlastní aktivní jednání vůči obžalovanému, kdy oproti přípravnému řízení u hlavního líčení uvedla, že obžalovaného manuálně stimulovala a až následně si uvědomila, že ve fyzickém kontaktu nechce pokračovat, protože ji obžalovaný fyzicky nevzrušuje, což mu ovšem neřekla, laškovat jí bavilo slovně. Výpověď poškozené tak naopak nasvědčuje tomu, že poškozená byla v kontaktu aktivní, nebyla paralyzovaná. V tomto směru ani popis skutkové věty napadeného rozsudku o neopětování chování, které si nechala poškozená líbit, neodpovídá výpovědi poškozené.
59. Pokud měl následně obžalovaný lákat poškozenou k dalšímu setkání, ani tato skutečnost ze záznamu o telekomunikačním provozu nevyplývá, byť to poškozená popisuje, naopak poškozená obžalovanému psala, že mohou být večer spolu.

60. Co se týče finanční částky ve výši 10 000 Kč, zde obhajoba poukázala na skutečnost, že verze poškozené se v průběhu trestního řízení výrazně měnily. První osobou, která uvedla, že obžalovaný dával poškozené peníze zamlčení, byla svědkyně Mgr. V. v úředním záznamu o podaném vysvětlení. Poškozená stejnou verzi uváděla až později, je tedy zřejmé, že ji převzala od Mgr. V. Poukázal přitom na rozpory mezi výpověďmi poškozené v přípravném řízení a u hlavního líčení, kdy jednotlivé výpovědi citoval. Jedná se o tři poměrně odlišné verze důvodu, proč měl obžalovaný poškozené poskytnout předmětnou hotovost, když ze smazané části komunikace s obžalovaným jednoznačně vyplývá, že si poškozená celou záležitost vymyslela a snažila se zamést stopy o své lži. Obhajoba pak demonstrovala na odposleších a dalších důkazech z jiných kauz poškozené, že se jednalo o zavedený způsob, jak poškozená se staršími muži komunikovala, v případě Leoše P. se později uchýlila i k poměrně nekompromisnímu vydírání.
61. Poškozená tak je schopna si vymýšlet a minimálně drobně zkreslovat realitu, je-li jí to ku prospěchu, nebo má-li obavy, že by v případě pravdivé výpovědi hrozil poškozené nějaký následek, což lze vysledovat i z jejích reálných obav, že by v případě kázeňských potíží mohla jít do ústavu. Pravděpodobně se pak tyto její obavy projeví v okamžiku předložení komunikace s obžalovaným Mgr. V., proto zprávu smazala právě ona a poté, co Mgr. V. vysvětlila titul pro předání peněz jako „úplatek za mlčení“, se poškozená této verze velmi rychle chytla. Neměla jí však dostatečně ukotvenou, proto se jednotlivé verze tohoto příběhu liší.
62. Poškozená pak až v průběhu jednotlivých trestních řízení začala hledat určitou omluvu sama pro sebe a své chování, proto zveličovala části přitěžující obžalovanému a své jednání omlouvala tím, že k němu byla tlačena, od Mgr. V. pak převzala verzi, že neumí říkat ne, bývá paralyzovaná ve vypjatých okamžicích, čemuž ovšem provedené důkazy neodpovídají, když zejména ze vzájemné komunikace mezi poškozenou a obžalovaným vyznívá poměrně významný citový vztah. Poškozená si s obžalovaným chtěla psát, chtěla se s ním vídat a pravděpodobně s ním chtěla navázat i intimní kontakt. Poškozená u hlavního líčení uváděla několikrát, že jí byl kontakt s ním velmi nepříjemný, přičemž citoval její výpovědi v tomto směru, přitom sama uváděla, že s obžalovaným laškovala od prvního momentu, což vyplynulo z provedeného dokazování. Následně byla zjevně přesvědčena, že obžalovaného zcela ovládá, jak to vyplynulo z komunikace s Leošem P.
63. O věrohodnosti poškozené se pak vyjadřovala v paralelně vedeném trestním řízení řada osob, které poškozenou velmi dobře znají, kdy poukázal na úřední záznamy o podaných vysvětleních, případně je přímo citoval, Dominika D., Veroniky D., Juliuse D., Martiny R. a Mgr. P., kdy se všichni shodují a tom, že poškozená dokázala být v případě potřeby a vlastního prospěchu velmi manipulativní a byla „ukecaná“.
64. Obžalovaný se důrazně ohrazuje vůči hodnocení zejména těch částí výsledku poškozené o jejím vnímání vztahu s obžalovaným. Nálezací soud totiž v této části napadeného rozsudku uvádí, že pro poškozenou hrálo v těchto schůzkách významnou roli to, že obžalovaný je soudce a že může její kauzu ovlivnit, ovšem tyto skutečnosti z výpovědi poškozené nevyplývají, kdy ve zkratce uvedla, že se cítila v tu dobu něco víc, že se baví se soudcem, ale neuvedla, že by se s obžalovaným bála vztah ukončit. Alarmující je pak závěr soudu, že poškozená vnímala obžalovaného jako součást vyšetřování ve své trestní věci, což poškozená neřekla, respektive reagovala na naprosto návodnou otázku státního zástupce.
65. Z výpovědi poškozené je naopak zjevné, že pro ni nebylo zásadní, zda je obžalovaný schopen ovlivnit průběh vyšetřování a výsledek trestního řízení proti Martinu E., toto poškozená nikdy neřekla, ani obžalovaný o tom nikoho nepřesvědčoval, právě naopak, jak plyne z komunikace obžalovaného. Pro poškozenou pak byla zjevně zásadní statusová otázka spojená se vztahem s obžalovaným.
66. Takto zachycené skutkové okolnosti a jejich subjektivní vnímání poškozené nezakládají odpovědnost obžalovaného za přečin sexuálního nátlaku, neboť za zneužití důvěry není možno

považovat takové jednání, které využije snahu oběti navázat vztah s osobou s určitým sociálním statutem, jako například s celebritou, soudcem, známým sportovcem, zámožným člověkem. Skutek pod bodem 1. napadeného rozsudku tak není možno právně kvalifikovat jako přečin sexuálního nátlaku podle § 186 odstavec 2, odstavec 3, písmeno a) trestního zákoníku. Obžalovaný svůj postup vnímá jako jasné profesní selhání, nicméně je přesvědčen o tom, že jakkoliv tento skutek může být bezpochyby považován za kárné provinění, znaky trestného činu naopak nenaplnuje, když základním předpokladem by bylo usilování o navázání intimního kontaktu s poškozenou, tedy pojetí úmyslu s ní po jejím výslechu mít sex, k čemuž nevede žádný důkaz, právě naopak. V tomto směru je odůvodnění rozsudku nalézacího soudu zjevně vadné, nebyla respektována časová osa skutkového děje ani obsah provedených důkazů. Pokud jde o prvotní kontaktování poškozené, respektive proč se neobracel na pěstounku, obžalovaný v rámci účasti na neodkladném a neopakovatelném úkonu nedostal do dispozice žádný kontakt na pěstounku a neměl tedy jinou možnost než kontaktovat poškozenou. Pokud se jedná o konspiraci nalézacího soudu, že se měl chtít vidět obžalovaný toliko s poškozenou, pak tato sama uvedla, že se obžalovaný chtěl sejít s ní i pěstounkou, což poškozená odmítla a nemůže to být kladeno k tíži obžalovanému. Pokud nalézací soud uvedl, že se obžalovaný při výslechu poškozené dozvěděl mimo jiné o její paralytické reakci na sexuální útoky, není toto pravda, neboť poškozená při svém výslechu jako neodkladném a neopakovatelném úkonu takovou skutečnost nezmiňovala. Výtka nalézacího soudu, že obžalovaný měl právního zástupce řešit s pěstounkou, je lichá, neboť poškozené v době jednání bylo xxx let, podle konstantní judikatury, jakož i podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, byla poškozená dostatečně svéprávná k tomu, aby advokátce JUDr. Lucií H. vystavila plnou moc pro zastupování v trestním řízení sama. Nastavování k polibku rovněž nebylo prokázáno, naopak poškozená jednání obžalovaného nechápala v té době jako sexuálně motivované. Následné setkávání s poškozenou je silně zavádějící, neboť obžalovaný se v rámci prvotního kontaktu s poškozenou setkal pouze dvakrát, podruhé za přítomnosti pěstounky. Stejně tak pěstounka obžalovaného nevarovala před nevhodností kontaktu s poškozenou a nutností s ní pracovat odborně, což jí vkládá do úst nalézací soud, nýbrž před tím, že je obžalovaný poškozené sympatický a že by tedy poškozená mohla vyvíjet nežádoucí aktivitu. Jednalo se tedy spíše o varování před aktivitou poškozené. Po setkání s poškozenou doma za přítomnosti pěstounky obžalovaný téměř po dobu jednoho měsíce s poškozenou vůbec nekomunikoval, změna nastala po setkání na soudě, kdy iniciativa k intimnějšímu sblížení byla jednoznačně na straně poškozené. Obhajobu obžalovaného, že z jeho strany byla celá událost vnímána v kontextu rozpadu jeho dlouholetého vztahu s Ivetou R. a on sám v období konce srpna 2020 usiloval o vztah s poškozenou, se nepodařilo nijak zpochybnit ani vyvrátit. Odkazy nalézacího soudu na komunikaci obžalovaného cca půl roku po této události nelze rozhodně brát za bernou minci.

67. Pokud byly zdůrazněny odposlechy obžalovaného půl roku po schůzce, byly zcela pominuty některé další důkazy, které naopak svědčí o silných citech zamilovanosti obžalovaného, kdy poukázal na výpověď svědkyně Mgr. P. K. i znalce prof. Zvěřiny.
68. Ani právní kvalifikace podle § 201 odstavec 1, odstavec 3, písmeno a) trestního zákoníku nepřipadá v úvahu. Uvedená skutková podstata cílí primárně na dlouhodobé, trvajícící nebo alespoň dlouhotrvající vystupování vůči dítěti, které v dítě může motivovat k vedení nemravného života. Judikatura dovolacího soudu vykládá dané ustanovení tak, že pouze ve zcela výjimečných případech je možno se daného trestného činu dopustit toliko jednorázovým jednáním. Toto pak musí být takové intenzity a závažnosti, aby svou mírou svého zásahu do osobnostní integrity dítěte bylo postaveno na roveň opakovanému nebo dlouhotrvajícímu jednání (k požadavku na opakování útoku viz. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 1979, sp. zn. 1 Tz 51/79). Napadený rozsudek pak popisuje pouze dvě konkrétní a jednorázová jednání obžalovaného, kdy jedno má spočívat v odeslání SMS zprávy s obsahem „co oči nevidí, to srdce nebolí“, která se důkazně nedochovala a jejíž zachycení pochází pouze z výpovědi svědka P., a dále pak jednání obžalovaného, který vzal poškozenou na hodinový hotel, kde se platí tak, že se nechají peníze ležet

na stole. Již samotná jednorázovost vylučuje trestní odpovědnost obžalovaného za zmíněný přečin, neboť není naplněn znak dlouhodobosti. Obhajoba dále poukázala na výpovědi obžalovaného i svědka P. v tom směru, že obžalovaný s poškozenou její vztah se svědkem P. řešil, poškozená si na jeho chování vůči ní opakovaně stěžovala, kdy zmínil rovněž komunikaci obžalovaného s poškozenou v únoru roku 2021, zprávy pěstounky ohledně žárlivosti svědka P. i zápisky Mgr. V., přičemž jednotlivé zápisky citoval. Podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, je svědek Dominik P. jedním z pravděpodobných původců posttraumatické stresové poruchy poškozené. Ze zmíněných skutečností ohledně nespokojenosti poškozené ve vztahu se svědkem P. pak možná vychází i tvrzená zpráva „co oči nevidí, srdce nebolí“.

69. Pokud jde o hodinový hotel, není z napadeného rozsudku možno vyčíst, v jakém ohledu může mít zaplacení nájmu hotelového pokoje v hotovosti souvislost s ohrožením výchovy dítěte, nicméně se obžalovaný domnívá, že z pouhého faktu, že obžalovaný pozval poškozenou na hodinový hotel, kde navíc jakéhokoliv jednání k pohlavnímu styku zanechal, nelze dovozovat ani svádění nebo utvrzování ke sklonům k prostituci nebo promiskuitě.
70. Ve vztahu ke skutku pod bodem 2. napadeného rozsudku a naplnění všech znaků přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 329 odstavec 1, písmeno a) trestního zákoníku je obžalovaný přesvědčen o tom, že kusé odůvodnění nalézacího soudu nemůže z mnoha důvodů obstát. V první řadě je vyžadováno naplnění podmínky tzv. zvláštního úmyslu buďto způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Zatímco v první části jednání spočívající ve vyzrazení informací svědkovi S. soud alespoň konstatoval, že obžalovaný jednal v nepřímém úmyslu opatřit tomuto novináři neoprávněný prospěch, v případě části skutku týkající se svědkyně R. se soud vůbec neobtěžoval ani vyložit, zda svým jednáním obžalovaný jednal v úmyslu někomu škodit, či jednal v úmyslu zajistit ve prospěch jiné osoby.
71. Pokud jde o vyzrazení informací svědka S. a soudem dovozený nepřímý úmysl obžalovaného podle § 15 odstavec 1, písmeno b) trestního zákoníku, odůvodnění napadeného rozsudku nemůže obstát z hlediska posouzení existence zvláštního úmyslu, neboť samotný nepřímý úmysl sám o sobě k trestnosti jednání nepostačuje. Trestnost jednání je podmíněna prokázáním vnitřního vztahu úřední osoby k protiprávnosti výkonu pravomoci včetně zvláštního úmyslu ke způsobení škody či k obohacení.
72. Další výhradou pak je nedostatečná interpretace pojmu „prospěch“. S ohledem na dikci zákona je zjevné, že se musí jednat o nějakou majetkovou hodnotu. V případě druhé části skutku ve vztahu k svědkyni R. opětovně chybí jakékoliv peněžní či majetkové vyjádření údajně zamýšleného výsledku. Ve vztahu k svědku S. je sice uvedeno, že informace pro novináře má finanční hodnotu, ovšem hodnotou informací se nalézací soud nezabýval. Nalézací soud se nezabýval tím, zda se skutečně jedná o majetkovou hodnotu a zda tato přesahuje hranici prospěchu či škody nikoli nepatrné. Konstatování, že jsou dané informace pro novináře cenné, nelze považovat za dostatečné. Navíc je otázkou, zda povaha a rozsah vyzrazených informací byly skutečně způsobitelné ohrozit státem chráněný zájem na nevěřejnosti trestního řízení, podle obhajoby pak nikoli.
73. Motivace jednání obžalovaného je vytržena z kontextu a vychází z dezinterpretace výpovědi svědka S., na jejíž konkrétní části poukázal. Lze tedy uzavřít, že svědek S. uvedl, že informace sdělené obžalovaným nebyly nijak konkrétní, aby z nich bylo možno cokoli sestavit. Zároveň je zjevné, že obžalovaný primárně sháněl informace o Martinu E., přičemž vyzrazení hrubých rysů příběhu bylo nutné proto, aby svědek S. věděl, co hledat. Zároveň je zjevné, že obžalovaný pouze konzultoval možnost zveřejnění, nepostupoval primárně tak, že chce informace zveřejnit. Svědek S. mu pak sdělil, že mu nedokáže pomoci a že se má obrátit na svědkyni U. Té však obžalovaný už žádné bližší informace nesdělil a zveřejnění informací nepožadoval.
74. Obžalovaný poukazuje na svou výpověď, že informace chtěl pro vlastní obavu, zda bude kauza obžalovaného E. skutečně náležitě projednána, když měl správný pocit, že svědkyně

Mgr. Ř. nepostupuje s náležitou pečlivostí, což se ve finále potvrdilo stížnostmi a výtkami dozorujícího státního zastupitelství, kdy i prvotní výslech poškozené se ukázal nezákonným.

75. Obžalovaný vycházel z informací, které mu poskytly svědkyně Mgr. Ř. a Mgr. V., tedy jednak že Mgr. V. bylo ze strany obžalovaného E. vyhrožováno, což mu mohla sdělit toliko ona, i když to popírá, a obžalovaný E. měl sledovat poškozenou, na kterou činil nátlakové jednání. Zároveň zde byla otázka předchozí podobné trestné věci Martina E., v níž poškození u hlavního líčení změnili své výpovědi oproti přípravnému řízení, a soudu tak nezbylo než věc zprostit. Pokud byl za těchto okolností, kdy poškozená popisovala jednání Martina E., které pravděpodobně neslo znaky znásilnění podle § 185 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku, v minulosti již Martin E. trestní stíhán, avšak k jeho odsouzení nedošlo z důvodu změny výpovědí poškozených osob, která byla značně podezřelá, a zároveň měl obžalovaný jako soudce dostat informaci, že ze strany prověřovaného dochází ke snaze nátlakovým jednáním vyhrožovat nebo vydírat poškozenou a její terapeutku, nelze se lidsky vůbec divit, že svědkyni Mgr. Ř. sám navrhl, že má službu a že v případě podání návrhu na vazbu by s asi s vzetím do vazby neměl problém.
76. Pokud nalézací soud vytýkal obžalovanému možné zmaření operativních a dalších úkonů orgánů činných v trestním řízení, pak žádné takové úkony policejní orgán nečinil předtím, ani potom. Obžalovaný je s ohledem na shora konstatované informace i nadále přesvědčen, že mělo dojít jak k podání návrhu na vzetí obžalovaného E. do vazby, tak k provedení domovních prohlídek a dalších neodkladných a neopakovatelných úkonů, přičemž žádné takové úkony zejména svědkyni Mgr. Ř. učiněny nebyly.
77. Je navíc zjevné, že svědkyně Mgr. Ř. měla strach z ovlivnění kauzy, konkrétně z lustrace obžalovaného E., což u hlavního líčení popřela, avšak uvedla, že po zaslání fotografie obžalovaného E. strávila půl dne zjišťováním nabourání do policejního systému. Navíc fotografie obžalovaného E. byla vyvěšena na sociální síti Instagram dříve, než o něm obžalovaný začal zjišťovat informace, a to s popisem „At' na mě nikdo nic nezkouší!“
78. V trestním řízení obžalovaného E. byly průtahy a nekvalitně odvedená práce policejního orgánu prakticky po celou dobu řízení a trvá to do dnešního dne, což bylo dozorujícím státním zastupitelstvím vytknuto, byly opakovaně podávány stížnosti ze strany poškozené a její zmocněnkyně i psycholožky Mgr. V. Svědkyně Mgr. Ř. pak u hlavního líčení stran stádia trestního řízení nevypovídala pravdu a trestní kauzu obžalovaného používá nyní jako štít, který jí má vyvinít. Navíc systematicky promazala komunikaci s obžalovaným, aby z ní nebylo patrné, že probíhající řízení konzultovala s obžalovaným, neboť takové jednání by jí bylo logicky důrazně vytýkáno.
79. Obžalovaný pak informace zjištěné od svědka S. neměl v úmyslu nechat zveřejnit, což bylo prokázáno komunikací se svědkyní U. a nedošlo tak k trestněprávnímu následku.
80. V případě skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku odůvodnění obsahuje celou řadu argumentačních faulů a logických nevyvážeností. Předně je citováno podané vysvětlení Mgr. P. K., přičemž úřední záznam o podaném vysvětlení k důkazu u hlavního líčení proveden nebyl. Zejména se pak jedná o část, že by svědkyně posílala obžalovaného na léčení. Ze závěrů prof. Weisse a prof. Zvěřiny pak bezpečně vyplynulo, že odborná práce obžalovaného má svou kvalitu, nedostatky a nevyváženosti bylo možno napravit v připomínkovém řízení. Nástin odborné práce předložené obžalovaným policejnímu orgánu v rámci přípravného řízení je nutno vnímat jako práci rozpracovanou, jejíž velká část nebyla obžalovaným považována za dokončenou, přičemž neproběhla ani korektura těch částí, které již byly hotové. Odborné vyjádření kriminalistického ústavu je třeba proto brát s velkou rezervou.
81. Nepravdivý závěr nalézacího soudu, že měl být pornografický materiál na elektronické nosiče ukládán v průběhu několika let, konkrétně od roku 2013, nemohl soud načerpat ze znaleckého posudku, neboť takové hodnocení znalecký posudek neobsahuje a tento závěr je čerpán z úředních záznamů policejního orgánu. Znalec při svém výslechu neodpověděl na otázku, jakým způsobem

kriminalistický ústav zajištěné elektronické nosiče převzal, zda byly funkční či nikoliv, zda se jednalo o soubory aktivní či smazané. Otázku doby, kdy byly jednotlivé soubory na nosiče uloženy, vznášel obžalovaný průběžně po celou dobu hlavního líčení, přičemž připomíná, že státní zástupce sám ke konci hlavního líčení navrhol, aby byly znalecké posudky doplněny právě o tato zjištění, což nalézací soud odmítl a s námitkami obhajoby v tomto směru se nevypořádal.

82. Obžalovaný se neztotožňuje s tvrzením, že na elektronických nosičích nebyly zajištěny stopy po jeho odborné práci. Zajišťována byla totiž toliko část nosičů s explicitním obrazovým pornografickým materiálem a policejní orgán nehledal a nezkoumal textové dokumenty. Obžalovaný navíc opakovaně uváděl, že převážná část jeho práce v době provedení domovní prohlídky existovala ve formě rukou psaných poznámek, předložených soudu, jakož i vlastních překladů zahraničních publikací. S ohledem na skutečnost, že v době domovní prohlídky nebylo zřejmé, že policie hledá obrazový materiál obsahující dětskou pornografii, nemohl obžalovaný předpokládat potřebnost dokumentů, aby na ně upozornil. Poukázal na minimálně jednu zakoupenou publikaci na dané téma a další záznamy o výpůjčkách z knihovny a koupi další odborné literatury bezprostředně po domovní prohlídce.
83. Obžalovaný poukazuje z hlediska použitelnosti zajištěných dat, na základě jakých tvrzení policejního orgánu byly vůbec příkazy k domovním prohlídkám vydány, neboť tyto nekorespondují se skutkovým stavem věci v době podání návrhů na vydání příkazů, ani se stavem věci, který byl zjištěn dodatečně. V případě uvedení pravdivých informací by příkazy pravděpodobně vydány nebyly. Dále pak obžalovaný poukazuje na chyby v dataci dokumentů, případně o skutečnost, že ne všechny zajištěné nosiče byly při domovních prohlídkách řádně a v souladu s trestním řádem zapečetěny, přičemž ani u zajištěných věcí neproběhlo žádné rozpečetění v přítomnosti obhájce obžalovaného, nosiče byly kriminalistickému ústavu předány s dvoutýdenním zpožděním, přičemž není vůbec zřejmé, v jakém stavu. Předávací protokol byl vypracován pouze při jejich vrácení kriminalistickým ústavem, nikoliv při prvotním předání. Obžalovaný přitom poznává pouze určitou část závadových materiálů, kterou používal při psaní předmětné odborné práce. Rozhodně si není vědom toho, že by v době provedení domovní prohlídky byly na kterémkoliv zajištěném nosiči jakákoliv pornografická videa.
84. Policejní orgán přitom pochybil i při samotném průběhu domovních prohlídek, neboť v protokolech není vůbec uvedeno, že na místě byl přítomen policejní technik, který zkoumal obsah jednotlivých nosičů na základě jejich obsahu, přičemž tento technik rozhodoval o tom, které nosiče budou zajištěny, a které nikoliv. Takto činil po manipulaci s jednotlivými nosiči v rámci svého vlastního hardwarového zařízení, přičemž nebylo možno kontrolovat, zda při této kontrole technikem nedocházelo k jakékoli v manipulaci se zajišťovanými daty.
85. Některé nosiče zapečetěné byly, netýkalo se to ale například některých flash karet. Vzhledem k nerozpečetění elektronických nosičů za přítomnosti obhájce nebylo v řízení bezpečně a bez důvodných pochybností prokázáno, zda se skutečně veškeré obrazové a audiovizuální pornografické materiály zobrazující děti v okamžiku konání domovních prohlídek nacházely na elektronických nosičích a že obžalovaný ve smyslu trestního zákoníku držel dětskou pornografii, či zda se tyto závadové soubory objevily na datových nosičích až dodatečně.
86. Tendenčně byla nalézacím soudem hodnocena kvalita odborné práce i přes to, že obžalovaný prokázal, že jeho práce a její dílčí segmenty byly velmi dobře hodnoceny jak při studiu na vysoké škole, tak byly pozitivně hodnoceny i ze strany prof. Weisse, když bez ohledu na celkové znění emailu nalézací soud naopak fabuluje opak. Velmi pozitivně pak práci hodnotila i svědkyně Jana Š. Z hlediska posouzení věci je zcela irelevantní, zda práce je určena a může být publikována veřejně, či zda by při oficiální publikaci bylo nutno značnou část práce upravit, změnit či vymazat, ať už v podobě textové, či v podobě grafické. Je rovněž zcela irelevantní, pokud by se nakonec ukázalo, že dílo vůbec nemůže být publikováno, vydáno, ani prezentováno pro odbornou veřejnost, či by se obžalovaný sám rozhodl, že dílo nevydá nebo nepublikuje, či například vůbec nedokončí.

87. Obžalovaném se tedy podařilo prokázat, že zajištěné soubory, z nichž část může být skutečně považována za pornografické dílo, držel za účelem psaní odborné práce, naopak se nepodařilo prokázat, že by psaní práce obžalovaným mělo být účelovým konstruktem, jak dětskou pornografii vysvětlit. Bylo prokázáno, že obžalovaný si sám vytvářel překlady zahraniční odborné literatury, psal si rukou poznámky, na textu usilovně pracoval a objednával či si půjčoval odbornou literaturu.
88. Obhajoba nikdy nepoukazovala na okolnost tzv. přípustného rizika, jak dovodil nalézací soud. Obžalovaný poukázal na skutečnost, že svoboda vědeckého bádání je zaručena jak v základních vnitrostátních dokumentech, tak i v mezinárodních úmluvách o ochraně základních lidských práv, přičemž odkázal na čl. 15 Mezinárodního paktu o hospodářských, kulturních a sociálních právech, který je součástí i vnitrostátního právního řádu, když jeho znění bylo vyhlášeno pod č. 120/1976 Sb. Obdobnou ochranu vědeckému bádání poskytuje i čl. 13 Listiny základních práv Evropské Unie, který citoval. Jakkoliv ve vnitrostátní právní úpravě absentuje obecná úprava limitů svobody vědeckého bádání, které jsou speciálně určeny speciálními právními předpisy pro jednotlivá vědní odvětví, je možné se dovolat přímo mezinárodněprávních dokumentů, které požívají síly ústavních předpisů. Obžalovaný nad rámec toho uvádí, že právě kriminalizace akademického bádání je nejčastějším projevem porušování této základní svobody. Obžalovaný poukázal i na další okolnosti vylučující protiprávnost z praxe, které trestní zákoník ve svém demonstrativním výčtu neupravuje, kdy jednou z okolností vylučujících protiprávnost je i vědecké bádání v rámci dodržení odborných a vědeckých postupů.
89. Závěrem tedy navrhnul, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odstavec 1, písmene a), písmene b), písmene c) trestního řádu v celém rozsahu zrušil a buď podle ustanovení § 259 odstavec 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové, nebo aby po provedení důkazů podle ustanovení § 259 odstavec 3, písmeno a) , písmeno b) trestního řádu nově sám rozhodl, tak, že obžalovaného podle § 226 písmeno b) trestního řádu obžaloby zproští v celém rozsahu a poškozenou odkáže s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy podle ustanovení § 229 odstavec 3 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.
90. Poškozená X. Y. podala odvolání do výroku citovaného rozsudku, kterým byla se svým nárokem na náhradu majetkové újmy odkázána podle § 229 odstavec 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních. V písemném odůvodnění opravného prostředku namítala, že se soud I. stupně uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy blíže nezabýval. Důvody pro zamítnutí nároku nejsou dostatečně přehledně a srozumitelně vyloženy, neodpovídají provedenému dokazování a nejedná se o projev volného hodnocení důkazů. Útoky obžalovaného zasahovaly do nejintimnější složky osobnosti nezletilého dítěte. Závažnost útoku zvyšuje skutečnost, že bylo jednáno vůči osobě již dříve poškozené obdobným typem trestné činnosti. Obžalovaný při výkonu soudcovské funkce získal detailní znalosti o soukromém životě poškozené, o jejím dřívějším pohlavním zneužívání a že v důsledku dřívějších negativních zážitků trpí psychickými problémy a potížemi v intimní oblasti, posttraumatickou stresovou poruchou a je snadno ovlivnitelná a manipulovatelná. Jednal navíc z pozice starší a respektované osoby, přičemž cíleně a opakovaně zneužil důvěry poškozené v jeho osobu a autority soudce za účelem dosažení vlastních zájmů.
91. Psychická újma spočívá ve zhoršení psychického stavu poškozené vystavované opakovaně, nedobrovolně intimním situacím nepřiměřeným jejímu věku a v důsledku toho byla vystavena stresu, což se projevilo mimo jiné posttraumatickou reakcí, která má pro její současný i budoucí život dalekosáhlé důsledky, které jí brání vést plnohodnotný společenský a partnerský život, a to nejen v intimní oblasti. Došlo k omezení práva poškozené svobodně rozhodovat o svém intimním, respektive sexuálním životě, kdy poškozená nemohla s ohledem na svoji pozici v daném sociálním vztahu fakticky ovlivnit, zda k intimnímu jednání s obžalovaným dojde, a tomuto jednání se nemohla jakkoli, byť alespoň verbálně, bránit.
92. Následkem jednání obžalovaného se poškozené zhoršilo zdraví, od ledna 2020 začala pociťovat psychické problémy. Objevily se u ní obtíže vyjít ven z bytu, venku se bála a přitom nevěděla,

z čeho má takový strach. Trpěla také potížemi s jídlem, pocity na zvracení, výrazně zhubla a třásla se. Několik měsíců u ní byly přítomny úzkostné stavy, nakonec vyhledala odbornou psychologickou pomoc a byla jí nasazena medikace, na kterou reagovala alergicky. Byl rovněž zasažen partnerský život poškozené, při pohlavním styku se jí vybavovaly nepříjemné zážitky s obžalovaným. Přetrvávají u ní úzkosti, vyhýbavé chování, obavy z cest městskou hromadnou dopravou, panické ataky, poruchy příjmu potravy, narušený spánkový režim a výkyvy nálad. Poškozená nadále občasně vyhledává psychologickou pomoc. Je tedy nepochybné, že došlo k podstatnému zhoršení psychického stavu poškozené.

93. Soud výpověď poškozené v otázce viny posoudil jako relevantní, ovšem v otázce způsobené újmy a jejího psychického stavu se soudu nejevila výpověď dostatečná, což je nepřipustné, přičemž odkázal na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 26. 6. 2023, sp. zn. II. ÚS 297/22. Vyjma její výpovědi, kterou soud hodnotil jako věrohodnou, se z hlediska odborného k psychickému stavu poškozené vyjádřili tři odborníci, kteří se shodli, že jednání obžalovaného mělo na psychický stav poškozené velice negativní dopady, přičemž soud I. stupně v odůvodnění rozhodnutí pracuje toliko s výpovědí psycholožky Mgr. Gabriely V. Poškozená v tomto směru odkázala tedy i za závěry znalkyně Mgr. Marcely Landové, že poškozená byla v době spáchání trestného činu podrobena silným a dlouhodobým stresovým situacím, které mohly vést ke zhoršení jejího psychického stavu. Jednání obžalovaného na teprve emočně vyvíjející se osobnost poškozené, navíc v nedávné minulosti sexuálně traumatizované, u ní odstartovalo rozvoj posttraumatické stresové poruchy. Sexuálně motivované jednání obžalovaného u poškozené spustilo vzorec chování vůči mužům, který poškozenou vystavoval negativním pocitům opětovného zneužití a následně traumatu. Poškozená byla v době kontaktu s obžalovaným vystavována silným a dlouhodobým stresovým situacím, které mohly vést ke zhoršení jejího v té době již špatného psychického stavu. Posttraumatickou stresovou poruchu pak potvrdila i znalkyně psychiatrička MUDr. Barbora Talová, i když uzavřela, že psychické poruchy se u poškozené rozvíjely v čase, přičemž nelze stanovit přesné datum jejich vzniku, nicméně je velmi pravděpodobné, že jednání obžalovaného psychický stav poškozené nezlepšilo, ale spíš naopak vedlo k dalšímu prohloubení a rozvoji této poruchy. Mgr. Gabriela V. popsala, že poškozená v důsledku jednání obžalovaného trpěla něčím, co spadá do roviny posttraumatické stresové poruchy, trpěla úzkostmi, narušením bezpečí, nedůvěrou k mužům. Bylo poukázáno na skutečnost, že poškozená výslovně uvedla, že nikdy nečekala, že ze strany soudce dojde k takovému jednání.
94. Poškozená poukázala na nález Ústavního soud ze dne 3. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 3003/20, kdy je mimo jiné nutné vážít, zda odkázání poškozené s jejím nárokem do občanskoprávního řízení neznamená pro poškozenou pouze další prohloubení újmy související s trestním řízením. Z judikatury českých soudů vyplývá, že odškodnění zejména dětských obětí trestných činů sexuální povahy nelze v žádném případě bagatelizovat. Vždy se jedná o zásah do osobnostních práv oběti, osobnostní a tělesné integrity jedince a jeho práva rozhodovat o vlastním těle. Každý takový útok je pro oběť traumatizujícím zážitkem, dochází ke snížení důstojnosti, byť se míra zásahu může lišit v každém případě.
95. Ve vztahu ke konkrétní výši zadostiučinění odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 30 Cdo 2206/2006 a opětovně i nález Ústavního soudu České republiky ze dne 3. 8. 2021, II. ÚS 3003/20, a konkrétní znění ustanovení § 2957 občanského zákoníku. V předmětné trestní věci obžalovaný jakožto soudce využil svého postavení a autority, aby se dostal do blízkosti poškozené a navázal s ní déletrvající, poměrně intenzivní kontakt, v úmyslu přimět poškozenou k pohlavnímu styku, když i sama poškozená obžalovaného jako autoritu vnímala, její chování vykazuje znaky důvěřivého přijetí až podřízenosti k autoritě obžalovaného, což by mělo být vzato v potaz při stanovení výše zadostiučinění. Z hlediska míry zavinění škůdce pak odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/2009. Poškozená pak v úmyslu obžalovaného přimět ji k pohlavnímu styku, spatřuje zlý úmysl.

96. Pachatelé úmyslného sexuálního trestného činu musí být uložena povinnost poskytnout zadostiučinění v takové výši, která bude schopna odčinit vzniklou újmu a zároveň bude pro pachatele a jeho majetkovou sféru citelná, neboť příliš nízké zadostiučinění by nedostalo svému účelu z hlediska náhrady vzniklé újmy, ani z hlediska nápravy pachatele či částečné prevence.
97. Ve vztahu k majetkovým poměrům škůdce uvedla, že je soudcem xxx, aktivním soudcem je více než dvacet let, přičemž poukázala na jeho platovou základnu a její navýšení o příslušný koeficient. Má za to, že plat obžalovaného je v minimální výši 150 000 Kč. Za adekvátní výši, která již nebude zanedbatelná, považuje šestinásobek takové částky, tedy částku 1 000 000 Kč, která je i obecně doporučována jako finanční rezerva pro neočekávanou nouzi.
98. Vybočení obžalovaného jako soudce, tedy osoby s významnou společenskou, morální a právní autoritou, které lidé důvěřují a respektují ji, z morálních standardů, tím spíše spáchání trestného činu v sexuální oblasti na dítěti, musí být u soudců posuzováno a trestáno velmi striktně i s přihlédnutím k znalosti celkové situace poškozené a jejich vztahů k mužům.
99. Podstatou je rovněž skutečnost, že ke spáchání vytýkaného protiprávního jednání došlo před téměř pěti lety, poškozená je od té doby vystavena neustálému stresu, nejen v souvislosti se samotným činem, ale též v souvislosti s dlouhotrvajícím trestním řízením. Poškozená je tak více než čtvrtinu svého života negativně zasažena jednáním obžalovaného, když se mimo jiné při každém svém výslechu musela vracet k nepříjemným zkušenostem, což její újmu prohloubilo. Délka trestního řízení pak jde jednoznačně k tíži obžalovaného. Odkázáním poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních by se poškozená znovu musela vracet k prožitým traumatům a byla by vystavena dalším negativním důsledkům z hlediska sekundární viktimizace, nehledě na množství času, vynaložení finančních prostředků a nesení rizika úspěchu ve věci. V této souvislosti odkázala rovněž na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 26. 6. 2023, sp. zn. II. ÚS 297/22, kdy je potřeba vzít v potaz, že občanskoprávní řízení neposkytuje obětem trestných činů takovou ochranu jako trestní řízení. Pro potřeby rozhodnutí o přiměřeném zadostiučinění pak není potřeba provádět další dokazování.
100. Závěrem tedy navrhl, aby odvolací soud výrok soudu I. stupně v rámci adhezního řízení zrušil a nově rozhodl tak, že obžalovanému uloží povinnost nahradit poškozené nemajetkovou újmu ve výši 1 000 000 Kč.
101. Odvolání byla podána včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), osobami oprávněnými [§ 246 odstavec 1, písmeno a), písmeno b), písmeno d) trestního řádu] a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu), neshledal ani jiných důvodů k jejich zamítnutí podle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 trestního řádu.
102. Z podnětu podaných opravných prostředků státního zástupce, obžalovaného a poškozené krajský soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i vad, které odvoláním vytýkány nebyly, ovšem měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno, jakož i správnost postupu řízení jeho vydání předcházející, a po projednání věci v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je důvodné, respektive rozhodnutí soudu I. stupně je přinejmenším předčasné.
103. Přezkoumáním napadeného rozsudku krajský soud zjistil, že ve vztahu k vytýkanému protiprávnímu jednání obžalovaného jsou skutková zjištění soudu I. stupně prozatím nejasná a neúplná, když se okresní soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, přičemž k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu I. stupně. Tyto skutečnosti vedly krajský soud k tomu, že podle § 258 odstavec 1, písmeno b), písmeno c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 1 trestního řádu věc vrátil soudu I.

stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové. Ve vztahu ke zrušujícímu důvodu podle § 258 odstavec 1, písmeno e) a písmeno f) trestního řádu způsob rozhodnutí odvolacího soudu a níže uvedené pokyny k doplnění dokazování neumožnily odvolacímu soudu se prozatím věcně zabývat rovněž odvolacími námitkami státního zástupce stran nepřiměřeně mírné trestní sankce či stran posouzení nároku poškozené na nemajetkovou újmu v penězích.

104. Obžalovaný předně namítal, že napadený rozsudek nesplňuje požadavky na jeho obsah, zvláště ve vztahu k odůvodnění, neboť minimálně v bodech 21. – 57. napadeného rozsudku se nejedná o vlastní odůvodnění soudu, ale přepsanou obžalobu, v odůvodnění je de facto pracováno s procesně nepoužitelnými důkazy, neboť jsou převzaty úřední záznamy policejního orgánu, dokonce okresní soud na některých místech napadeného rozsudku výslovně uvádí, že s úředními záznamy o podaných vysvětleních skutečně pracoval. Namítána je značná povrchnost napadeného rozsudku s ohledem na rozsah vlastního odůvodnění soudu.
105. Podle ustanovení § 125 odstavec 1 trestního řádu v rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Při odůvodnění uloženého trestu uvede jakými úvahami byl veden při ukládání trestu, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za kterých byl čin spáchán, osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, doby, která uplynula od spáchání trestného činu, případné změny situace a délky trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, při zvážení složitosti věci, postupu orgánů činných v trestním řízení, významu řízení pro pachatele a jeho chování, kterým přispěl k průtahům v řízení; uvede též, jak přihlédl k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života, k chování pachatele po činu, zejména k jeho případné snaze nahradit škodu či jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Jestliže byly do rozsudku pojaty další výroky, je třeba je rovněž odůvodnit. Ukládá-li soud nepodmíněný trest za trestný čin uvedený v § 55 odst. 2 trestního zákoníku, vyloží, jakými úvahami byl veden při tomto rozhodnutí a proč nebylo možno uložit trest přímo nespojený s odnětím svobody.
106. V obecné rovině je možno uvést, že není podstatným pochybením, pokud jsou prezentována skutková zjištění okresním soudem shodně, jako v podané obžalobě, pokud soud na základě provedeného dokazování skutečně dospěl ke shodným skutkovým závěrům. Z obsahu napadeného rozsudku je seznatelné, že obsah výpovědí či podaná vysvětlení jednotlivých osob, které byly zprocesněny v řízení před soudem, například výpověď obžalovaného učiněná v přípravném řízení podle § 207 odstavec 2 trestního řádu, výpověď svědkyně Ivety R., která byla podle § 211 odstavec 1 trestního řádu u hlavního líčení čtena, podaná vysvětlení Mgr. Jarmily B., JUDr. Libora H., JUDr. Lucie H., Mgr. Marcela H., Mgr. Michala K., Jany U. či Michaely R., která byla u hlavního líčení čtena podle § 211 odstavec 6 trestního řádu, byl převzat pro zjednodušení písemného odůvodnění rozsudku z podané obžaloby, neboť tyto osoby nebyly v řízení znovu vyslechnuty a na jejich výpovědích, respektive podaných vysvětleních, se tudíž ničeho nezměnilo.
107. Rovněž znalci Mgr. Marcela Landová, pro obor Školství a kultura, odvětví psychologie, specializace psychologie dětí a dospělých, jakož i MUDr. Barbora Talová, znalkyně pro obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie, i znalec MUDr. Jaroslav Zvěřina, pro obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, v úvodu svých výslechů v řízení před soudem odkázali na své původní znalecké závěry, proto byl jejich obsah, zmíněný již v podané obžalobě převzat z podané obžaloby, nicméně u každého ze znalců byly poměrně podrobně konstatovány i jejich výpovědi u hlavních líčení. Obsah

listinných důkazů zajištěných již v rámci přípravného řízení, zejména tedy například protokol o výslechu poškozené X. Y. jakožto osoby mladší osmnácti let ze dne 22. 7. 2020, byl rovněž jeho zprocesněním u hlavního líčení předložením k nahlédnutí podle § 213 odstavec 1 trestního řádu neměnný.

108. Ve vztahu k odstavci 34. napadeného rozsudku obhajoba poukazovala na přepis obsahu odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu z obžaloby, přičemž podle názoru obhajoby takový důkaz v hlavním líčení proveden nebyl. V této souvislosti odvolací soud uvádí, že CD o odposleších a záznamu telekomunikačního provozu je založeno na č.l. 1575 spisového materiálu. Okresní soud v rámci hlavního líčení konaného dne 15. 5. 2023 (č.l. 1899 spisového materiálu) předložil stranám k nahlédnutí podle § 213 odstavec 1 trestního řádu rovněž záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu (č.l. 1575 spisového materiálu), přičemž žádná ze stran postup podle § 213 odstavec 2 trestního řádu nežádala. Okresní soud tedy nepochybil, pokud podle § 213 odstavec 1 per analogiam trestního řádu zprocesnil odposlech a záznam telekomunikačního provozu na č.l. 1575 jeho předložením stranám, přičemž pokud obhajoba požadovala přehrání odposlouchávaných hovorů či některého konkrétního z nich, měla tento postup okresnímu soudu navrhnout. Pro úplnost odvolací soud toliko doplňuje, že samotný přepis odposlechů, jak byl předložen k nahlédnutí podle § 213 odstavec 1 trestního řádu v rámci hlavního líčení konaného dne 12. 12. 2023 (č.l. 2220 spisového materiálu) není důkazem o proběhlých telefonních hovorech, nicméně není podstatnou vadou, pokud byl nalézacím soudem tímto způsobem zprocesněn za situace, kdy bylo samotné CD s odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu předloženo rovněž podle § 213 odstavec 1 trestního řádu per analogiam stranám trestního řízení.
109. Pokud jde o námitku obhajoby, že soud v řízení vycházel z úředních záznamů policejního orgánu, pak z protokolů o hlavních líčeních (č.l. 1898v a následující spisového materiálu; č.l. 2180v a následující spisového materiálu a č.l. 2220 a následující spisového materiálu) nevyplývá, že by byly úřední záznamy policejního orgánu stranám předkládány k nahlédnutí podle § 213 odstavec 1 trestního řádu nebo s nimi bylo jiným způsobem pracováno. Opět lze tedy v obecné rovině uzavřít, že pokud okresní soud dospěl z jednotlivých důkazů ke stejným skutkovým zjištěním jako policejní orgán, není na místě mu v tomto směru ničeho vytýkat.
110. Pokud bylo obhajobou namítáno, že okresní soud nerozhodl o návrzích na doplnění dokazování, pak okresní soud v rámci hlavního líčení konaného dne 12. 12. 2023 (č.l. 2220v spisového materiálu) slovy ustanovení § 216 odstavec 1 trestního řádu vyhlásil usnesení, že další důkazy prováděny nebudou, dokazování se končí. Nicméně je skutečností, že ve vztahu k průběžně navrhovaným důkazům, zejména v podaném odvolání namítanému návrhu na výslech svědka Leoše P. či návrhu na vypracování doplnění znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha, absentuje v písemném vyhotovení rozsudku řádné odůvodnění jejich neprovedení, tedy proč nebylo vyhověno návrhům stran na provedení dalších důkazů.
111. *Obecné soudy nejsou povinny provést všechny navrhované důkazy, avšak jestliže některý z důkazů neprovedou, pak jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění musí být jednoznačně patrné, o jaké závěry se obecné soudy při svém rozhodování o zamítnutí důkazu opřely. Takovýto postup odpovídá právu na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny [viz například náleze Ústavního soudu České republiky ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. I ÚS 779/06].*
112. Ve vztahu k uvedenému proto okresní soud v případě dalšího rozhodnutí, ke kterému dospěje, řádně zdůvodní, proč a které důkazní návrhy případně neprovedl, pakliže k takové situaci v dalším řízení dojde.
113. V případě vypracování písemného odůvodnění rozhodnutí v dalším řízení bude nalézací soud vycházet striktně toliko z vlastních skutkových zjištění, které bude následně řádně hodnotit v souladu s ustanovením § 2 odstavec 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a vypořádá se rovněž s uplatněnou obhajobou, jakož i s námitkami jednotlivých odvolatelů v rámci podaných odvolání.

114. Obžalovaný v podaném odvolání dále uplatnil námitky procesního charakteru.
115. Co se týče námitky obhajoby stran nedodržení procesního postupu podle ustanovení § 219 odstavec 3 trestního řádu, pak podle ustanovení § 219 odstavec 3 trestního řádu, předseda senátu, respektive v předmětné věci samosoudkyně, při pokračování v odročeném hlavním líčení sdělí podstatný obsah dosavadního jednání. Změnilo-li se složení senátu nebo uplynula-li od odročení hlavního líčení delší doba, přečte se souhlasem státního zástupce a obviněného předseda senátu podstatný obsah protokolu o hlavním líčení, včetně v něm provedených důkazů; není-li souhlas dán, musí být hlavní líčení provedeno znovu.
116. Seznámení se s dosavadním průběhem řízení se pak děje zejména tím [Trestní řád, 7. vydání, 2013, s. 2707 - 2717: F. Púry], *že se stranám sdělí podstatný obsah dosud provedeného jednání a zejména upozorní na výsledky dokazování, které zatím proběhlo ve věci, aniž by ovšem předjímal hodnocení důkazů. Obsah a rozsah seznámení bude odpovídat tomu, v jaké fázi bylo hlavní líčení odročeno, případně zda a v jaké míře v něm proběhlo dokazování. Po tomto úkonu se dále pokračuje v hlavním líčení tak, jako kdyby nedošlo k jeho odročení. Při rozhodování ve věci pak může soud navázat na výsledky té části hlavního líčení, která proběhla před odročením, a vycházet z důkazů tam provedených.*
117. *Pokud jde o uplynutí delší doby od hlavního líčení, které bylo odročeno, zákon neposkytuje bližší konkretizaci pro posouzení, jaký časový limit lze považovat za delší dobu. Bude tedy záležet na konkrétních okolnostech každé projednávané věci, zejména na jejím rozsahu a složitosti, na množství a charakteru dosud provedených důkazů atd. Rozhodující zde bude stanovisko členů senátu, popřípadě stran, zda s přihlédnutím k zásadě bezprostřednosti (§ 2 odstavec 12 trestního řádu) považují výsledky dřívějšího jednání za dostatečné pro rozhodnutí ve věci, nebo zda je nutné – s ohledem na časový odstup nebo vývoj důkazní situace – opakovat důkazy již jednou před nimi provedené.*
118. Je skutečností, že z obsahu protokolů o konaných hlavních líčeních, jakož i samotných zvukových záznamů o konaných hlavních líčeních, nevyplývá, že by samosoudkyně při odročených hlavních líčeních na jejich počátcích sdělila stranám podstatný obsah dosud provedeného jednání a výsledků dokazování, nicméně tuto vadu procesního charakteru není možno považovat natolik podstatnou vadu řízení, která by sama o sobě zapříčinila zrušení napadeného rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
119. Ve věci bylo konáno celkem dvanáct hlavních líčení, v adekvátních časových intervalech s ohledem na složitost věci a nutnost přípravy každého dalšího konaného hlavního líčení. Hlavní líčení se konala ve dnech 30. 9. 2022 (protokol o hlavním líčení byl doručen okresnímu státnímu zastupitelství, zmocněnci poškozené i obhájci – tomuto konkrétně dne 8. 11. 2022), dne 8. 12. 2022 (protokol o hlavním líčení a logicky i přepis výpovědi poškozené X. Y. byl doručen okresnímu státnímu zastupitelství, zmocněnci poškozené i obhájci – tomuto konkrétně dne 1. 2. 2023), dne 9. 12. 2022 (protokol o hlavním líčení byl doručen okresnímu státnímu zastupitelství, zmocněnci a obhájci - tomuto konkrétně dne 1. 2. 2023), dne 28. 2. 2023 (protokol o hlavním líčení byl doručen okresnímu státnímu zastupitelství), dne 24. 3. 2023, dne 15. 5. 2023 (protokol o hlavním líčení byl doručen okresnímu státnímu zastupitelství a obhájci - tomuto konkrétně dne 15. 7. 2023), dne 16. 5. 2023 (protokol o hlavním líčení s přepisem výpovědi poškozené X. Y. byl doručen okresnímu státnímu zástupci, zmocněnci a obhájci – tomu konkrétně dne 15. 7. 2023), dne 18. 9. 2023 (protokol o hlavním líčení doručen okresnímu státnímu zastupitelství, zmocněnci a obhájci - tomuto konkrétně dne 29. 10. 2023), dne 30. 10. 2023 (protokol o hlavním líčení doručen okresnímu státnímu zastupitelství, zmocněnci a obhájci - tomuto konkrétně dne 30. 11. 2023), dne 12. 12. 2023 (protokol o hlavním líčení doručen okresnímu státnímu zastupitelství, zmocněnci a obhájci - tomuto konkrétně dne 16. 12. 2023), dne 14. 12. 2023, v rámci kterého již nebylo prováděno dokazování, ale pokračováno v závěrečných řečech, a dne 21. 12. 2023, v rámci kterého došlo k vyhlášení napadeného rozsudku.
120. Všechna hlavní líčení byla konána za nezměněného obsazení soudu v podobě samosoudkyně, jakož i nezměněné osoby státního zástupce, zmocněnce a obhájce. Obžalovaný nebyl přítomen hlavnímu líčení konanému dne 8. 12. 2022, ovšem toliko v době od 9:06 hodin do 12:45 hodin, kdy současně

probíhal výslech poškozené X. Y. podle ustanovení § 209 odstavec 1 trestního řádu při standardním vykázání obžalovaného z jednací síně, dále byl po dobu výslechu poškozené X. Y. vykázán z jednací síně v rámci hlavního líčení konaného dne 16. 5. 2023 a následně nebyl přítomen hlavnímu líčení konanému dne 21. 12. 2023 v rámci kterého došlo k vyhlášení odsuzujícího rozsudku.

121. S ohledem zejména na kontinuitu konaných hlavních líčení konaných v nezměněném složení, přítomnost stran u hlavního líčení, respektive speciálně obžalovaného, jakož i skutečnost, že byly stranám trestního řízení průběžně zasílány k jejich žádostem protokoly o hlavním líčení, pak odvolací soud, jak již shora uzavřel, nepovažoval neseznámení stran s podstatným obsahem provedených hlavních líčení a výsledky dokazování za stěžejní procesní vadu předmětného trestního řízení. Ostatně v průběhu hlavního líčení nebyly ze strany obhajoby vznášeny v tomto směru námitky, zejména stran nepřipravenosti k uplatňování obhajoby a nutnosti osvěžení provedeného dokazování, naopak obhajoba de facto v rámci všech konaných hlavních líčení vystupovala velmi aktivně.
122. Časový rozestup čtyř měsíců v rámci hlavních líčení konaných ve dnech 16. 5. 2023 a 18. 9. 2023, na který poukazuje obhajoba v podaném odvolání, s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti pak odvolací soud taktéž nepovažuje za delší dobu ve smyslu nutnosti postupu soudu podle ustanovení § 219 odstavec 3 věty druhé trestního řádu.
123. Ve vztahu k námitkám stran procesní nepoužitelnosti výpovědi obžalovaného učiněné v přípravném řízení pro předestírání úředních záznamů o podaných vysvětleních a jeho následného zproceseání podle ustanovení § 207 odstavec 2 trestního řádu odvolací soud uvádí následující. Obžalovaný byl v přípravném řízení vyslechnut třikrát, a to dne 11. 3. 2021 (č.l. 113 – 117 spisového materiálu), kdy se toliko stručně vyjádřil a následně využil svého zákonného práva a k věci odmítl vypovídat, posléze dne 11. 6. 2021 (č.l. 118 – 127 spisového materiálu) a dne 3. 12. 2021 (č.l. 143 – 148 spisového materiálu). Z obsahu jednotlivých výpovědí nevyplývá, že by byly obžalovanému předestírány obsahy úředních záznamů o podaných vysvětleních, pokud byl dotazován stran skutečností, které z úředních záznamů o podaných vysvětleních vyplynuly, nelze takový postup označit za nezákonný, nehledě na skutečnost, že v dané fázi trestního řízení, jakož i následně v rámci přípravného řízení, ani osoby, vyjma svědkyně Ivety R. a poškozené X. Y., jiným způsobem vyslechnuty nebyly.
124. Byť obžalovaný následně u hlavního líčení konaného dne 30. 9. 2022 změnil koncepci své obhajoby zejména ve vztahu ke skutku pod bodem 1. napadeného rozsudku, byl podle § 207 odstavec 2 trestního řádu pro podstatné rozpory čten toliko odstavec na č.l. 122 spisového materiálu (č.l. 1744 v spisového materiálu), přičemž se obžalovaný se ke změně své původní výpovědi vyjádřil v tom směru, že ho původní obhájce odrazoval od připuštění vzájemné náklonnosti. Na této verzi při pochybnostech o nezaujatosti vyšetřování již dále nechtěl setrvávat, aby se nezamotával do lží. Následně až u hlavního líčení konaného cca rok poté dne 30. 10. 2023 byly podle § 207 odstavec 2 trestního řádu čteny výpovědi obžalovaného z přípravného řízení z č. l. 118 – 127 a č.l. 143 – 148 spisového materiálu, a to bez toho, aby byl obžalovaný upozorněn na rozpory a dotázán na jejich příčinu v rámci řádného výslechu, nutno navíc uvést, že nalézací soud četl výpovědi obžalovaného z přípravného řízení podle § 207 odstavec 2 trestního řádu až po upozornění ze strany státního zástupce (č.l. 1840v spisového materiálu). Obžalovaný byl vyzván k vyjádření podle § 214 trestního řádu, přičemž de facto toliko uvedl, že se již vyjádřil v přechozím výslechu.
125. Takový postup ze strany okresního soud pak odvolací soud považuje za velmi nestandardní, výpovědi obžalovaného z přípravného řízení měly být řádně přečteny po jeho výslechu u hlavního líčení konaného dne 30. 9. 2022 podle § 207 odstavec 2 trestního řádu a tento měl být k rozporům vyslechnut, respektive se k nim měl vyjádřit. Nicméně i přes naznačený postup obžalovaný své stanovisko k rozporům ve svých výpovědích sdělil. Okresní soud tak sice nepostupoval zcela v souladu s ustanovením § 207 odstavec 2 trestního řádu, nicméně následným postupem se vady v tomto směru pokusil zhojit, tudíž není na místě považovat vedení výslechu obžalovaného za zcela

nezákonné, aby bylo toto na místě zopakovat. V dalším řízení ponechává odvolací soud na úvaze nalézacího soudu, zda obžalovaného k rozporům v jeho výpovědích blíže vyslechne.

126. Pokud bylo obhajobou dále namítáno, že v rámci hlavního líčení konaného dne 12. 12. 2023 nebylo zachováno právo obžalovaného na poslední slovo podle ustanovení § 217 trestního řádu, pak je nutno uvést, že v rámci hlavního líčení konaného dne 14. 12. 2023, jak vyplývá ze zvukového záznamu, byl obžalovaný vyzván k projevu, kdy přednesl poměrně obsáhlou závěrečnou řeč, nicméně je skutečností, že posléze nebyl vyzván k poslednímu slovu, toto ani sám v rámci svého projevu nikterak neodlišil. K případnému pronesení posledního slova pak nebyl podle zvukového záznamu vyzván ani v rámci hlavního líčení konaného dne 12. 12. 2023, kdy bylo započato se závěrečnou řečí státního zástupce. Uvedenému pak neodpovídá údaj v protokole o hlavním líčení konaném dne 14. 12. 2023, neboť zde je uvedeno, že obžalovaný posledním slovem uvádí, že žádný trestný čin nespáchal a ztotožňuje se se svým obhájcem. Okresní soud se tak dopustil pochybení procesního charakteru, pokud obžalovaného k poslednímu slovu nevyzval, byť se jedná o osobu trestního soudce, znalého procesních předpisů trestního práva, nicméně i tento požívá stejných procesních práv jako každá jiná obžalovaná osoba.
127. Jak uzavřel i Nejvyšší soud České republiky ve svém usnesení ze dne 24. 3. 2020, sp. zn. 8 Tdo 282/2020, *i když právo na poslední slovo vyplývá z práva podle článku 38 Listiny základních práv a svobod a je jeho účelem umožnit obviněnému uplatnění vlastní obhajoby v těch směrech, které považuje za důležité, a naposled tak ovlivnit ve svůj prospěch úvahy soudu bezprostředně před jeho rozhodováním, jeho nedodržením nedošlo k extrémnímu porušení práv obviněného svá práva dostatečně před soudem uplatnit.*
128. V dalším řízení ovšem okresní soud svým povinností dostojí a obžalovanému uplatnění práva posledního slova umožní.
129. Stran výsledku poškozené X. Y. bylo předně obhajobou namítáno, že bylo v rámci výsledku formou videokonference obžalovanému upřeno právo podle ustanovení § 209 odstavec 1 věty třetí trestního řádu, s obsahem druhé výpovědi nebyl vůbec seznámen, bylo mu umožněno se vyjádřit až s několikaměsíčním odstupem.
130. Obžalovaný u hlavního líčení dne 30. 9. 2022 (č.l. 1749v spisového materiálu) sám uvedl, že souhlasí, aby se výsledek poškozené konal v jeho nepřítomnosti, aby nemusel být přivolán do jednací síně pro kladení dotazů, toto plně ponechává na svém obhájci. Pouze po ukončení výsledku, zda by bylo možné se k výpovědi poškozené vyjádřit, to vše v zájmu lepšího výsledku.
131. Jak již bylo rovněž zmíněno výše, obžalovaný v obou případech nebyl přítomen výsledku poškozené u hlavního líčení konaného dne 8. 12. 2022 a 16. 5. 2022, protokol o prvním výsledku poškozené mu byl doručen dne 1. 2. 2023, protokol o v pořadí druhém výsledku poškozené mu byl doručen dne 15. 7. 2023 (respektive v obou případech jeho obhájci). V rámci hlavního líčení konaného dne 30. 10. 2023, tedy poté, co mu již byly doručeny protokoly o výpovědích poškozené X. Y., byl obžalovaný dotázán, zda se k nim chce vyjádřit (č.l. 2180 spisového materiálu), čehož nevyužil. Je tedy skutečností, že obžalovanému, byť s časovým odstupem i s ohledem na přepisy protokolů o výsleších poškozené, bylo umožněno se k jejím výpovědím vyjádřit.
132. Podstatná procesní vada, která však vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 258 odstavec 1, písmeno c) trestního řádu spočívala ve způsobu vedení výsledku poškozené X. Y. S ohledem na odvolací námitky obžalovaného je skutečností, že v rámci hlavního líčení konaného dne 30. 9. 2022 obhájce uvedl (č.l. 1749 spisového materiálu), že pokud jde o poškozenou, nejsou si v tuto chvíli zcela jisti, zda je nutno ji zatěžovat výsledkem u soudu, zůstávají bez vyjádření a počkají na vývoj důkazní situace, zejména výsledek svědka P. Z uvedeného projevu sice nelze presumovat souhlas se čtením výpovědi poškozené z přípravného řízení, nicméně ze zvukového záznamu je zřejmé, že samosoudkyně považovala výsledek poškozené v řízení před soudem za nutný.

133. Předně je nutno uvést, že poškozená X. Y. v době konání hlavního líčení již byla zletilá. Nebylo tak možno protokol o její výpovědi číst podle ustanovení § 102 odstavec 2 trestního řádu, nicméně bylo na místě zabývat se povahou její výpovědi a možnostmi její následného zprocesnění u hlavního líčení.
134. Poškozená X. Y., v té době ještě nezletilá osoba mladší osmnácti let, byla vyslechnuta dne 12. 3. 2021 (č.l. 709 – 733 spisového materiálu), a to sice v kanceláři psychologické poradny Mgr. Gabriely V., nicméně z protokolu o výsledku nevyplývá, že by se ho měla účastnit svědkyně Mgr. V., výslech prováděla komisařka por. Bc. Bohuslava L., jeho průběh přes monitor a zvukový doprovod sledoval pplk. H., pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí G., státní zástupce Mgr. Slaný a obhájce obžalovaného JUDr. Jaromír Harvánek (č.l. 710 spisového materiálu, podpisy č.l. 712 spisového materiálu), na rozdíl od protokolu o výsledku poškozené dne 21. 7. 2020 v trestní věci obviněného Martina E. a obžalovaného Leoše P. (č.l. 292v spisového materiálu, kde je psycholožka Mgr. Gabriela V. podepsána jako osoba účastnící se výsledku poškozené. Ostatně i z obrazově zvukového záznamu je seznatelné, že poškozenou vyslýchala komisařka, nevyplývá z něj, že by psycholožka Mgr. V. do výsledku zasahovala svými dotazy či jinými vstupy. Výslech byl konán po zahájení trestního stíhání obžalovaného (č.l. 1 – 10 spisového materiálu), obhájci i obžalovanému bylo usnesení o zahájení trestního stíhání doručeno dne 11. 3. 2021. Vzhledem k tomu, že byl výslech nezletilé X. Y. konán po zahájení trestního stíhání a za účasti obhájce JUDr. Harvánek a v souladu s ustanovením § 102 odstavec 1 trestního řádu, byl v následném řízení, v době výsledku již zletilé poškozené u hlavního líčení, v případě rozporů v jejích výpovědích procesně použitelný podle ustanovení § 211 odstavec 3, písmeno a) trestního řádu.
135. Pokud obhajoba namítala procesní nepoužitelnost výpovědi poškozené z přípravného řízení z důvodu ingerence svědkyně Mgr. V., která úkonu neměla být přítomna při odkazu na usnesení xxx sp. zn. 2 T 134/2023 (č.l. 2216 spisového materiálu), odvolací soud se se vznesenou námitkou neztotožnil. xxx v usnesení ze dne 9. 10. 2023, č. j. 2 T 134/2023 – 569, v trestní věci obviněného Martina E. uvedl, že opakovaná přítomnost Mgr. V. u výsledku poškozené X. Y. zavdává pochybnosti o objektivitě výpovědi poškozené, v přípravném řízení došlo k závažné procesní vadě a bude potřeba poškozenou znovu vyslechnout.
136. Uvedené závěry se pak týkají trestní věci obviněného Martina E., nikoli předmětného trestního řízení. Jak vyplývá z protokolu o výsledku osoby mladší osmnácti let – X. Y. ze dne 22. 7. 2020 (č.l. 291 – 311 spisového materiálu), do výsledku skutečně zasahuje psycholožka Mgr. V., případně komentuje vnitřní pochody a prožívání poškozené, a to jako potencionální svědkyně v trestní věci obviněného Martina E., nicméně je zarážející, že to obžalovaným Mgr. K., Ph. D., jakožto garantem zákonnosti výsledku poškozené, nebylo nikterak korigováno. Jak již však bylo uzavřeno, jedná se v případě výsledku poškozené v této trestní věci o zcela jinou situaci.
137. Poškozená X. Y. byla u hlavního líčení vyslechnuta celkem dvakrát, a to dne 8. 12. 2022 a dne 16. 5. 2023, v obou případech nebyl obžalovaný výsledku poškozené přítomen. Jak plyne z protokolu o hlavním líčení ze dne 8. 12. 2022 (č.l. 1777 a následující spisového materiálu), jakož i zvukového záznamu o konaném hlavním líčení, poškozené byly již v průběhu výsledku (např. č.l. 1777v, 1778, 1779, 17801780v, 1781, 1781v, 1782, 1783) slovy protokolu „předestírány“ či výslovně samosoudkyní čteny jednotlivé věty, které vypověděla v rámci přípravného řízení, případně se v tomto směru dotazoval obhájce. Následně (č.l. 1786 spisového materiálu) byla bez uvedení příslušného ustanovení čtena výpověď poškozené z přípravného řízení na č.l. 726 – 727b, posléze četl výpověď na č.l. 728 dokonce obhájce.
138. Podle názoru odvolacího soudu se tak okresní soud dopustil podstatné vady řízení, když tímto způsobem, de facto bez faktického alespoň vysvětlení případných rozporů ve výpovědích ze strany poškozené, pracoval s výpovědí poškozené z přípravného řízení na č.l. 709 – 733 spisového materiálu. Uvedené pochybení se pak jeví o to zásadnější, když popis skutkové věty pod bodem 1.

napadeného rozsudku v zásadě vychází ze skutečností, které poškozená vypověděla v rámci svého výslechu v přípravném řízení.

139. V dalším řízení proto okresní soud znovu předvolá poškozenou X. Y., přičemž si v tomto směru nejdříve opatří stanovisko nově přibráného znalce, jak bude uvedeno níže, zda s ohledem na svůj zdravotní stav je poškozená dalšího opakovaného výslechu v řízení před soudem schopna. Následně přečte výpověď poškozené z přípravného řízení na č.l. 709 – 733 spisového materiálu podle ustanovení § 211 odstavec 3, písmeno a) per analogiam trestního řádu a pokusí se výslechem poškozené odstranit rozpory v její výpovědi z přípravného řízení a výpovědi v řízení před soudem (č.l. 1777 a následující spisového materiálu; č.l. 1900 a následující spisového materiálu), respektive nechť poškozená rozpory ve výpovědích vysvětlí. Současně bude výslech poškozené konán za přítomnosti nově přibráného znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, specializace klinická psychologie, kdy se znalec následně pokusí motivaci k případnému odchýlení se od původní výpovědi poškozenou vysvětlit z odborného hlediska.
140. Okresní soud rovněž dostojí své povinnosti normované ustanovením § 101b trestního řádu, podle kterého stručně uvedeno, je-li v řízení o trestném činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti jako svědek vyslýchán poškozený, lze mu klást otázky jen prostřednictvím orgánu činného v trestním řízení. Otázky na poškozenou X. Y. tedy budou kladeny toliko prostřednictvím samosoudkyně. Rovněž samosoudkyně opětovně posoudí, zda je na místě konat výslech v nepřítomnosti obžalovaného podle § 209 odstavec 1 trestního řádu, pokud ano, pak bude výslech buď přímo protokolován či nahráván na zvukové zařízení a následně bude protokol o výslechu poškozené obžalovanému buď přečten či přehrán, aby se k němu mohl vyjádřit či klást prostřednictvím samosoudkyně dotazy, pokud tohoto práva obžalovaný bude chtít na rozdíl od předchozího postoje využít.
141. Stran použitelnosti znaleckého posudku Mgr. Marcely Landové je na místě uvést následující. Pokud obhajoba odkazovala na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1215/2020, pak je nutno uvést, že v této trestní věci šlo o naprosto jinou situaci, neboť obviněný v citované věci namítal, že znalci z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, nepřísluší hodnotit věrohodnost svědků, kdy k tomuto Nejvyšší soud České republiky uvedl, že posouzení obecné i specifické věrohodnosti je právě v kompetenci takového znalce.
142. Nalézací soud naopak argumentoval usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12. 10. 2022, sp. zn. 4 Tdo 881/2022, nicméně se nezabýval všemi podstatnými okolnostmi projednávané věci. V citovaném rozhodnutí jsou vymezena odvětví jednotlivých znaleckých oborů podle vyhlášky č. 505/2020 Sb., specifikováno vzdělání a kvalifikace klinických psychologů s tím, *že při přibrání znalce z odvětví psychologie je třeba vzít v úvahu, k řešení jakých otázek je znalec přibírán, tedy zda se jedná o posouzení zdravotně psychického stavu osoby nebo o psychologický názor z oblasti poradenské psychologie. V trestním řízení by měl být zpravidla přibírán znalec z odvětví psychologie klinická, neboť se převážně jedná o otázky související s oblastí zdravotnictví. Klinický psycholog je odborníkem na duševní nemoci a duševní zdraví, je podrobně vzdělán v psychologii osobnosti, vývojové psychologii, psychologii zdraví a nemoci, věnuje se psychologické diagnostice, umí pracovat s psychologickými testy a řádně je interpretovat. Měl by posuzovat možnosti resocializace obviněného, vyjadřovat se k věrohodnosti svědků apod. Naproti tomu psycholog bez atestace z klinické psychologie by měl řešit výchovné problémy s dětmi, manželské vztahy, partnerské vztahy a působit převážně v oblasti občanskoprávní. Nelze však vyloučit, aby i psycholog, který nemá atestaci z klinické psychologie, je odborníkem v této oblasti, dlouhodobě zpracovává kvalitní znalecké posudky i v rámci trestního řízení, byl přibrán jako znalec z odvětví psychologie.*
143. Okresní soud v předmětné věci uzavřel (č.l. 82 napadeného rozsudku), že o odbornosti znalkyně nepochybuje, zpracovala dvě desítky znaleckých posudků, znalecký posudek obsahuje veškeré náležitosti a tyto znalkyně obhájila. Nalézací soud však stran nehodnotil specifika na straně poškozené, což je stěžejním důvodem, proč by měla být poškozená znalecky zkoumána

psychologem z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie. Vycházíme – li ze zprávy psychologičky Mgr. Gabriely V. (č.l. 426 – 427 spisového materiálu), pak poškozená je od narození v ústavní péči, následně v devátém měsíci věku přechod do pěstounské péče, je popisovaná ranná deprivace, školní obtíže, disharmonický vývoj, labilita, následně zejména již před posuzovaným jednáním v lednu roku 2020 nárůst úzkostných stavů, poruchy příjmu potravy, narušen spánkový režim, panické ataky a podezření na rozvoj posttraumatické stresové poruchy, polytraumata v rámci vztahů s muži, což je dokladováno i lékařskou zprávou na č.l. 428 spisového materiálu. Ostatně i znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Barbora Talová diagnostikuje disharmonický vývoj, v rámci sexuálních zkušeností se staršími muži symptomy posttraumatické stresové poruchy, která se však rozvíjela v čase, není možno stanovit přesné datum vzniku, v čase se objevilo sociální stažení, emoční nestabilita, poruchy spánku, snížení chuti k jídlu, flashbacky.

144. Vzhledem k celkovému rozvoji osobnosti poškozené v čase a jejím naznačeným psychickým až psychiatrickým obtížím, které zde existovaly již v době před nyní vytýkaným protiprávním jednáním, má odvolací soud za to, že je na místě, aby znalecký posudek stran posouzení osoby poškozené byl vypracován znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie. Je skutečností, že znalecký posudek je toliko jedním z dalších důkazů, které je ve věci potřeba vážít jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, nicméně v obecné rovině, pokud existuje nesoulad mezi chováním či jednáním poškozené navenek a jejím skutečným vnitřním prožíváním, což jsou dva rozdílné aspekty, je výpověď poškozené v tomto směru velmi obtížné ověřit jinými důkazy, než právě znaleckým posudkem.
145. Okresní soud tedy doplní dokazování rovněž vypracováním znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, k posouzení duševního stavu poškozené X. Y., konkrétně tedy zejména k posouzení osobnosti a intelektových schopností poškozené, její schopnosti správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události, rysům její osobnosti, které mohou mít vliv na její schopnost podat pravdivou svědeckou výpověď, a to jak obecně, tak i ve vztahu k události, která je předmětem trestního řízení, posouzení, zda má sklony k patologické lhavosti, k záměrnému, účelovému blokování nebo zkreslování skutečností, případně zda není její schopnost podat pravdivou svědeckou výpověď není snížena jinými faktory, v případě, že se ve výpovědích poškozené vyskytnou rozpory, posoudí znalec její motivaci ke změně výpovědi. Znalci je pak samozřejmě možno klást i otázky nad rámec uvedeného.
146. Na druhou stranu, aby nebyla v této věci samostatně hodnocena toliko osobnost poškozené, je na místě vypracovat rovněž znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, i na osobu obžalovaného, zejména pro dokreslení vzájemných vztahů obžalovaného a poškozené. Jak vyplynulo již z výslechu znalce MUDr. Jaroslava Zvěřiny v přípravném řízení (č.l. 1522 spisového materiálu), znalec u obžalovaného snad shledal poruchu osobnosti, hraniční, emočně labilní procesy, velmi snadno se něčím nadchne a nechá se dezorientovat, nicméně tyto závěry dále nerozváděl, neboť je to otázka psychologická.
147. Okresní soud tedy v této věci doplní dokazování taktéž přibráním znalce z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, k bližšímu objasnění osobnosti obžalovaného, jeho povahových vlastností, intelektu, celkového psychického rozpoložení v době vytýkaného protiprávního jednání, jeho vztahu k poškozené X. Y. a celkové motivaci jeho jednání. Otázky duševního stavu obžalovaného mohly by se jevit vyřešenými výslechem svědkyně Mgr. Hany P. K. u hlavního líčení (č.l. 1802 spisového materiálu), nicméně je na místě vyzdvihnout skutečnosti, které z provedeného výslechu vyplynuly, a to zejména připuštěnou vzájemnou pomoc obžalovaného a psychologičky v otázkách rodinných, jakož i osobnější rovinu terapií, jak vyplývá mimo jiné ze založené komunikace na č.l. 1850 – 1878 spisového materiálu), proto je na místě osobnost obžalovaného objektivizovat naznačeným postupem.

148. Závěry odvolacího soudu stran nutnosti vypracování nových znaleckých posudků na osobu obžalovaného i poškozené pak zakládají důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odstavec 1, písmeno c) trestního řádu.
149. Ve vztahu ke skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku obžalovaný namítal nepoužitelnost důkazů vzešlých z domovních prohlídek a prohlídky jiných prostor a pozemků. Předně opatření o přiřazení znalce bylo datováno dnem 10. 3. 2021, tedy o den dříve, než byly prohlídky realizovány.
150. Na č.l. 1310, 1391 spisového materiálu jsou založena opatření Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, expozitury Brno, 1. oddělení, které je skutečně datováno dnem 10. 3. 2021, v němž jsou ovšem mimo jiné zcela přesně specifikovány nosiče, které byly v rámci domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků na jednotlivých místech zajištěny. V tomto směru tedy okresní soud vyžádá od policejního orgánu zprávu či zvolí přímo výsledky pplk. Mgr. Mojmíra H., kdy byl onen soubor reálně podle dat v úložišti vytvořen, či následně upravován, případně zdali byl obecně předpřipraven s ohledem na skutečnost, že okresní státní zástupce již dne 25. 2. 2021 podával návrhy na vydání příkazů k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor a pozemků, které měly být realizovány v době od 1. 3. 2021 do 31. 3. 2021. Necht' v tomto směru zjištěné nesrovnalosti vysvětlí.
151. Co se týče průběhu domovních prohlídek a prohlídky jiných prostor a pozemků, zajišťování elektronických nosičů a jejich pečetění, předně je nutno uvést, že obžalovaný prohlásil, že se nechce zúčastnit realizace domovních prohlídek v bytě č. xxx, bytu na ulici xxx ani realizaci prohlídky jiných prostor a pozemků na xxx a xxx, těchto se nezúčastní ani obhájce. Souhlasil se započítáním domovní prohlídky bez přítomnosti obhájce v xxx (č.l. 116 spisového materiálu).
152. Pokud obžalovaný namítal, že není v protokole zaznamenáno, že se domovní prohlídky účastní technik, není tato odvolací námitka důvodná. Z protokolu o provedení domovní prohlídky na ulici xxx v xxx, této nebyl obžalovaný přítomen, je zaznamenána přítomnost mimo řady dalších osob i technika NCOZ Praha nrap. Jaroslava M., zajištěn byl stolní počítač černé barvy, blíže popsany, vložen do neprodyšného obalu a zapečetěn (č.l. 939 – 981) spisového materiálu.
153. Domovní prohlídky bytu v xxx, se obžalovaný rovněž nezúčastnil, prohlídky se účastnil technik por. Mgr. H., při prohlídce byly odňaty Notebook, Asus, vložen do pytle a zapečetěn pečeti policie č. 081322, mobilní telefon černobílé barvy Nokia, uloženo v orgatechu č. A00037622, flash disk červené barvy, uloženo v orgatechu 002055656, mobilní telefon ALIGATOR, uloženo v orgatechu 00483191, flash disk černé barvy, uloženo v orgatechu 002055655, flash disk bílé barvy, uloženo v orgatechu 002055654, flash disk, uloženo v orgatechu 002055653, flash disk uloženo v orgatechu 002055652 (č.l. 983 – 990 spisového materiálu).
154. Domovní prohlídky v xxx byl přítomen obžalovaný, bylo vyčkáno příchodu obhájce (č.l. 1044 a následující spisového materiálu), na č.l. 1051 jsou pak uvedeni za NCOZ osoby pplk. Ing. Tomáše S. a pplk. Ing. Jiřího Š., kteří zajistili elektronická data a rovněž technika por. Michala G. Obžalovaný dobrovolně vydal Notebook Dell Latitude 3550, ke kterému obžalovaný po poradě s obhájcem odmítl sdělit přístupové heslo, umožnil nahlédnutí toliko stran toho, zda je počítač chráněn šifrovacím programem, notebook byl vypnutý, zapečetěn pod č. 077894. Dále byl vydán mobilní telefon Xiaomi Redmi Note4, zajištěn včetně SIM karty, flash disk byl po nahlédnutí ponechán na místě. Mobilní telefon Xiaomi byl vložen do bezpečnostního sáčku policie č. 00485355 a byl zapečetěn. Mobilní telefon Xiaomi Redmi Note 8 Pro byl předložen k žádosti obhajoby obhájci ke zhotovení fotosnímků, prinscreensy byly současně prováděny i přítomným technikem, následně byl telefon uveden do stavu letadlo, odstraněn zámek displeje a uloženo do bezpečnostního sáčku policie č. 00485356. Dále byla zajištěna paměťová micro SD karta, k této obžalovaný uvedl, že ji používal v mobilním telefonu asi před dvěma lety, byla vložena do bezpečnostního sáčku č. 002055488 a zapečetěna. Nutno uvést, že protokol o provedení domovní prohlídky obžalovaný podepsal (č.l. 1052 spisového materiálu). Ostatně v daném případě se na č.l.

1069v, 1071, 1072 a 1073, 1088v a 1089 nachází i fotodokumentace zajištěných a zapečetěných věcí.

155. Z protokolu o provedení prohlídky prostor kanceláře budovy xxx (č.l. 1108 a následující spisového materiálu), pak vyplývá, že byl zajištěn mimo jiné externí černý HDD zn. Verbatim, uložen v sáčku č. 00603941, HDD zn. Hitachi, uložen v sáčku č. 00603873, HDD zn. Seagate, uložen v sáčku č. 00603874, SD karty PHILIPS, uložena v sáčku č. 00603875, 1x CD, uloženo v sáčku č. 00603876 a mobilní telefon zn. Samsung Galaxy, uložen v sáčku č. 00603877, přičemž nevyplývá, že by jakékoli třídění dat bylo realizováno, respektive kontrolováno bylo toliko CD (jak vyplývá z č.l. 1129 spisového materiálu), ovšem na tomto žádný závadový materiál zajištěn nebyl, ostatně takový nosič není ani součástí odsuzujícího výroku napadeného rozsudku.
156. Co se týče protokolu o provedení prohlídky jiných prostor kanceláře xxx, pak zde elektronické nosiče zajištěny nebyly (č.l. 1149 spisového materiálu).
157. Nutno tedy uzavřít, že jednotliví technici, kteří se domovních prohlídek účastnili, byli vždy v protokole řádně označeni, všechny odňaté či vydané věci byly řádně zapečetěny. V tomto směru tedy odvolací soud považuje námitky obžalovaného za irrelevantní. Z protokolů navíc nevyplývá ono třídění jednotlivých elektronických nosičů stran technika, nahlédnuto bylo toliko do flash disku v rámci konání domovní prohlídky v xxx, přičemž tento byl ponechán na místě. V případě obou mobilních telefonů Xiaomi Redmi Note4, zajištěn včetně SIM karty, a Xiaomi Redmi Note 8 Pro, nebylo zaznamenáno prohlížení technikem, respektive mobilní telefon Xiaomi Redmi Note 8 Pro byl naopak předložen obhájci k pořízení fotosnímku, současně prováděl printscreen technik, následně byl mobilní telefon zapečetěn.
158. Pokud obžalovaný dále namítal, že není jasné, co se se zajištěnými elektronickými daty dělo v době od 11. 3. 2021 do 26. 3. 2021, jakým způsobem byly nosiče rozpečetěny a že zde není předávací protokol, pak ze znaleckých posudků Kriminalistického ústavu Praha (č.l. 1315, 1393 spisového materiálu) není otázka rozpečetění jednotlivých elektronických nosičů seznatelná, nicméně oba znalecké posudky (č.l. 1315v – 1316; 1393v – 1394 spisového materiálu) obsahují čísla orgatechů. Znalec Kpt. Mgr. Tibor Virág MBA (č.l. 2035v spisového materiálu) u hlavního líčení vypověděl, že toliko ví, že elektronika byla dodána, u obou znaleckých posudků je uvedeno, že byla předána technika s čísly orgatechu, byla zabezpečená, znalec je následně rozpečetil a započal zkoumání. Vše bylo zapečetěno. Čísla pečetí jsou uvedena ve znaleckých posudcích. Elektronika byla předána s největší pravděpodobností podle razítka 26. 3. 2021, záleží, pokud to podali na podatelnu či osobně předali znalcům. S ohledem na konstatované se tak odvolací námitka, že nebylo prokázáno, že tvrzený pornografický materiál byl v celém rozsahu deponován na jednotlivých nosičích, jeví jako zcela nedůvodná. Nicméně v tomto směru odvolací soud ponechává na zvážení nalézacímu soudu, zda si vyslechne pplk. Mgr. Jana K. a pplk. Ing. Magdalenu K. či si vyžádá jejich písemné sdělení, kdy byly tedy elektronické nosiče fakticky kriminalistickým ústavem převzaty (ať již podatelnu či samotnými znalci) a zda v době převzetí elektronických nosičů byly tyto skutečně zapečetěny. V tomto směru s ohledem na zjištěné údaje následně vyhodnotí, zdali časový rozestup od 11. 3. 2021 do 26. 3. 2021 není dán prostou organizací práce policejního orgánu.
159. Z hlediska aktivních či obnovených dat obsahujících dětskou pornografii je na místě uvést následující. Obhájce již v rámci prvního konaného hlavního líčení (č.l. 1749 spisového materiálu) žádal doplnění znaleckého posudku kriminalistického ústavu, neboť není patrné, na jakých uložístích byla jednotlivá data nalezena, část dat měla být smazána a nalezena v záloze. Podstatou tedy bylo rozdělení na data aktivní a smazaná. Ostatně po výslechu znalce žádal v tomto směru doplnění znaleckého posudku i státní zástupce (č.l. 2051- 2052 spisového materiálu). Znalec Kpt. Mgr. Tibor Virág, MBA byl v rámci hlavního líčení (č.l. 2036 a následující spisového materiálu) dotazován, zda se v případě fotek a videí dá určit, zda se jedná o soubory aktivní či smazané nebo přepsané, přičemž uvedl, že to není uvedeno, takto nebylo zadání formulováno. Obnovena byla všechna data, kolegyně pplk. Ing. K. používala ENCASE program, takže smazaná data by byla

vykopírována v adresáři smazaná, v těchto programech to lze filtrovat. V podstatě to lze vyfiltrovat vždy, aby to bylo na první pohled přehledné, datum nahrání dat se rovněž dá většinou zjistit, ale uživatel mohl mít změněný čas. V případě mobilních telefonů jsou v rámci UFED reportu uvedena kolonka smazané, u některých souborů je pak červeně vyznačeno ANO. V programu ENCASE se tedy smazaná data ukazují, ale smazané je i to, co se obnovilo, číslo znamená i obnovená data, pokud tam není, tak tam nebyla smazaná nebo obnovená data. Opětovné zkoumání elektronických nosičů je možno provést.

160. Jak vyplývá z ustáleného právního názoru [Trestní zákoník, 3. vydání, 2023, s. 2398 - 2408: T. Gřivna] *přechovávání je jakýkoli způsob držení (držby – srov. § 987 ObčZ) dětské pornografie, v rámci něhož ji má k dispozici a může s ní na základě vlastní vůle nakládat. Na délce přechovávání nezáleží, byť tato okolnost může mít význam z hlediska ukládání trestu, např. delší doba přechovávání jako přitěžující okolnost podle § 42 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 6 Tdo 551/2014). Není nutné, aby měl pachatel dětskou pornografii přímo u sebe (v tašce, ve stole, doma, na pracovišti, ve svém počítači na pevném disku, ať už doma nebo na pracovišti), postačí, že ji má ve své moci [např. v e-mailové poště (včetně příloh), která je uložena na serveru internetového poskytovatele služeb.*
161. Z logiky věci je tak nutné, aby se v případě přechovávání dětské pornografie jednalo o aktivní data, případně by bylo nutno stran smazaných a obnovených dat v tomto směru specifikovat období, ve kterém obžalovaný měl předmětná případně již smazaná závadová data v elektronických nosičích přechovávat, neboť mu je v rámci skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku kladeno za vinu, že od nezjištěné doby do 11. 3. 2021 přechovával závadový materiál a umožnit obžalovanému, aby se k nově zjištěným skutečnostem vyjádřil. Okresní soud se tedy otázkou aktivních či obnovených smazaných dat měl blíže zabývat a v tomto směru tedy doplní oba znalecké posudky Kriminalistického ústavu Praha. Necht' je tedy v rámci doplněného znaleckého posudku specifikováno, zda se v případě nalezených závadových dat v jednotlivých elektronických nosičích (vyjma mobilního telefonu XIAOMI REDMI NOTE 4: IMEI 1: xxx, IMEI 2: xxx s ohledem na výpověď znalce u hlavního líčení), jak je mu kladeno za vinu:
- a) v rodinném domě v xxx,
 - ve vnitřní paměti notebooku Dell Latitude 3550, šedo-černé barvy, celkem 743 obrazových souborů o velikosti 451 MB a 30 videosouborů o velikosti 1,66 GB,
 - na paměťové kartě mikro SD Kingston 16 GB č. NO 465_002 A00F, 3 video soubory o velikosti 102 MB,
 - b) v družstevním bytě užívaném obžalovaným na adrese xxx, ve vnitřní paměti stolního počítače černé barvy, sériové číslo 5113039291, celkem 259 obrazových souborů o velikosti 113 MB a 19 videosouborů o velikosti 7,49 GB,
 - c) v kanceláři č. xxx xxx, na externím černém hard disku HDD Verbatim, v. č. 532086183502838, 1,75 TB, celkem 112 obrazových souborů o velikosti 47,8 MB a 42 videosouborů o velikosti 7,91 GB,
- jedná o data smazaná či obnovená, kdy byla na elektronické nosiče zapsána a smazána, aby bylo možno posoudit délku přechovávání závadových dat a ve světle nových zjištění následně okresní soud případně vymezí časové období, kdy se měla závadová data v elektronických nosičích nacházet a vypořádá se případně rovněž s otázkou promlčení ve smyslu ustanovení § 34 trestního zákoníku.
162. Dokazování stran skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku se navíc rovněž jeví prozatím nedostatečné, neboť je na místě obhajobu obžalovaného vždy řádně prověřit. Obžalovaný mimo jiné u hlavního líčení vypověděl, že se o dané téma zajímá již od roku 2009 (č.l. 1743 spisového materiálu). V tomto směru tedy okresní soud vyslechne bývalou družku obžalovaného Ivetu R., neboť protokol o jejím výslechu byl u hlavního líčení čten za souhlasu obžalovaného a státního zástupce podle § 211 odstavec 1 trestního řádu, nicméně se jedná o výsledky z 11. března 2021, tedy

předtím, než bylo trestní stíhání obžalovaného pro předmětný skutek pod bodem 3. napadeného rozsudku zahájeno dne 4. 10. 2021 (č.l. 35 a následující spisového materiálu) a ohledně tohoto skutku nebyla na žádné skutečnosti dotazována. Vzhledem k tomu, že se má jednat o dlouhodobou bývalou přítelkyni obžalovaného po dobu sedmi let, nechť je svědkyně vyslechnuta, zda o práci obžalovaného na téma pseudo - modelingových agentur něčeho ví, od jaké doby se případně obžalovaný daným tématem zajímá, zdali v tomto směru vedli i nějaké společně nějaké hovory atd. Výpověď svědkyně pak nalézací soud velmi pečlivě vyhodnotí i v návaznosti na skutečnosti, které měly vyplynout z odposlechu a záznamu telekomunikačního zařízení (*viz například hovor ze dne 26. 2. 2021 v 17:52:39 a následující*).

163. Obžalovaný dále vypověděl u hlavního líčení, že otázka dětských sexuálních řetězců je téma, které přesahuje rozsah jeho vzdělání i souvisejícího tématu modelingových agentur, respektive groomingu čili svádění oběti (č.l. 1743v spisového materiálu), proto se přihlásil ke studiu na sociologii na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy a dálkově studuje i Filosofickou fakultu v Ústí nad Labem, Fakultu uměleckého designu. Byť je možno okrajově z hlediska časového kotvení dovodit, že obžalovaný první ročník oboru Sociologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy studoval v akademickém roce 2022/2023, okresní soud si vyžádá, kdy se obžalovaný na obě výše zmíněné vysoké školy ke studiu přihlásil, kdy byl přijat a ve kterém akademickém roce započal studium.
164. Následně všechny důkazy ve vztahu ke skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku vyhodnotí nejen jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, ale rovněž z hlediska řazení jednotlivých událostí na časové ose, tedy do jakého časového období spadají jednotlivé důkazy, které obžalovaný v rámci trestního řízení k návrhu obžalovaného provedeny, a to v závislosti na skutečnosti, kdy byl obžalovaný s otázkou závadového materiálu poprvé ze strany orgánů činných v trestním řízení konfrontován, bez ohledu na reálně zahájené trestní stíhání obžalovaného dne 4. 10. 2021 (č.l. 35 – 42 spisového materiálu), doručené obžalovanému dne 20. 10. 2021. Z protokolu o výslechu obviněného (č.l. 124v spisového materiálu) totiž vyplývá, že obžalovaný byl na téma dětské pornografie dotazován již v rámci svého výslechu dne 11. 6. 2021, kdy se k této problematice odmítl vyjádřit, následně ke skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku vypovídal dne 3. 12. 2021, poté, co bylo trestní stíhání pro tento skutek zahájeno. Nelze v tomto směru opomenout ani komunikaci mezi obžalovaným a jeho psycholožkou Mgr. Hanou P. K. (č.l. 1851 spisového materiálu) v časové návaznosti na výslech poškozené X. Y. dne 12. března 2021, kde se obžalovaný mimo jiné vyjadřuje v tom směru, že *„jde o jiné věci, o to, co mi zabavili a co tam najdou a jak s tím naložít“*.
165. Stran bližšího hodnocení provedených důkazů, právní kvalifikace, případného trestu, jakož i nároku poškozené na náhradu nemajetkové újmy v penězích není na místě se ze strany odvolacího soudu v této fázi řízení zabývat a bude tedy nyní na okresním soudě, aby se v dalším řízení řádně zabýval nejen obhajobou obžalovaného, ale i jeho odvolacími námitkami, jak již bylo naznačeno výše, a rovněž odvolacími námitkami státního zástupce a poškozené X. Y., a to s přihlédnutím k nově zjištěným skutečnostem. Okresní soud tedy doplní dokazování v naznačeném rozsahu. Pokud z takto doplněného dokazování vyplynou i další okolnosti, které bude zapotřebí objektivizovat, bude nalézací soud striktně postupovat v souladu s § 2 odstavec 5 trestního řádu. Veškeré provedené důkazy bude poté důsledně hodnotit v souladu s § 2 odstavec 6 trestního. Teprve po pečlivém vyhodnocení všech realizovaných procesně relevantních důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu při respektování pokynů odvolacího soudu, může nalézací soud dospět ke správným a odůvodněným závěrům o skutcích a jejich právním posouzení a tyto vyjádřit ve výrokové části nového rozsudku.
166. S ohledem na vše konstatované rozhodl odvolací soud tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Ostrava 10. května 2024

Mgr. Igor Krajdl v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Lucie Böhmová v. r.